

I แอนนาเบ็ริง

แอนนาเบ็ริงคิดว่าตัวเองเตรียมการเอาไว้พร้อมสำหรับทุกสิ่งแล้ว เสียอีก จนกระทั่งเธอมาเจอกับรูปปั้นระเบิดได้นี้ล่ะ

เธอเดินไปเดินมาอยู่บนเรือรบเหาะได้ที่ชื่ออาร์โกสอง พลังตรวจสอบซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าเครื่องยิงขีปนาวุธทั้งหลายนั้นล็อกอยู่ ดูให้แน่ใจว่าธงขาที่เป็นสัญลักษณ์ 'เรามาด้วยสันติ' กำลังปลิวไสวอยู่บนเสากระโดง เธอเรียกลูกเรือคนอื่นๆ ที่เหลือมาทบทวนแผนการ...ตามด้วยแผนสำรอง แล้วก็แผนสำรองสำหรับแผนสำรองอีกที

และที่สำคัญที่สุดเธอได้กันไค้ชกลีสัน เฮดจ์ซึ่งเป็นผู้ติดตามที่กระหายสงครามออกไปแล้ว โดยให้เขาไปพักในช่วงเช้า ไปนอนดูเหตุการณ์แข่งขันศิลปะการต่อสู้แบบผสมผสานอยู่ในห้อง เพราะสิ่งสุดท้ายที่พวกเขาจะต้องการในขณะที่กำลังล่องเรือไตรริม* เวทมนตร์แบบกรีกเข้าไปในค่ายโรมันซึ่งน่าจะเป็นศัตรูกันก็คือแซเทอร์** วัลกลางคนสวมชุดออกกำลังกายที่เอาแต่โบกไม้ตะบองไปมาพาลร้องตะโกนว่า 'ตายซะ!' นี่ล่ะ

* trireme เรือรบแบบกรีก มีพายสามชั้น

** Satyr อมนุษย์ครึ่งคนครึ่งแพะ

ทุกอย่างดูเหมือนจะเรียบร้อย แม้แต่ไอเย็นยะเยือกที่เธอรู้สึกตั้งแต่ตอนที่เรือออกตัวก็หายไปแล้ว...อย่างน้อยก็ในตอนนี้

เรือรบลดระดับทะเลหมู่เมฆลงมา แต่แอนนาเบิร์ชก็ยังอดกลางแกลงใจไม่ได้ ถ้าเกิดว่าเป็นเป็นความคิดที่แย่งๆ ถ้าเกิดว่าพวกโรมันแตกตื่นขึ้นมาแล้วทำการโจมตีพวกเธอทันทีที่เห็นล่ะ

เรืออาร์โกสองเองก็ไม่ได้ดูเป็นมิตรเลย เรือลำนี้ยาวสองร้อยฟุต มีแผ่นสัสมฤทธิ์บุตตลอดลำ มีแท่นยิงหน้าไม้กลติดตั้งอยู่ทั้งตรงหัวเรือและท้ายเรือ มีมังกรไฟโลหะเป็นรูปปั้นหัวเรือ และกลางลำเรือยังมีเครื่องยิงซีปนาวุธอยู่สองแท่นที่สามารถยิงระเบิดซึ่งรุนแรงพอจะทะเลาะคอนกรีตได้...อืม นี่มันก็ไม่ใช่ว่าหนะอันเหมาะสมที่สุดที่เราจะนั่งไปทำความรู้จักกับเพื่อนบ้านทรอกนะ

แอนนาเบิร์ชพยายามจะแจ้งให้ชาวโรมันรู้ล่วงหน้าแล้ว เธอได้ขอให้ลิโอส่งสิ่งประดิษฐ์สุดพิเศษของเขาไป...ซึ่งก็คือม้วนบันทึกไฮโลกราฟิก...เพื่อสื่อสารกับเพื่อนๆ ของพวกเธอในค่าย หวังว่าข้อความจะไปถึงมือผู้รับนะ ลิโออยากจะระบายข้อความขนาดยักษ์เอาไว้ได้ห้องเรือว่า...ว่างายพวกพร้อมกับรูปหน้ายิ้ม...แต่แอนนาเบิร์ชคัดค้านไต่เตี้ยนี้ เธอไม่แน่ใจว่าชาวโรมันจะมีอารมณ์ขันหรือเปล่า

สายเกินไปแล้วที่จะหันกลับ

เมฆเปิดออกรอบๆ ลำเรือเผยให้เห็นเนินโอ๊กแลนด์ที่เปรียบเสมือนพรมสีทองและสีเขียวอยู่ทางด้านล่าง แอนนาเบิร์ชจับขอบโล่สัสมฤทธิ์ที่เรียงรายอยู่ตามกราบขวาของเรือเอาไว้แน่น

ลูกเรือสามคนของเธอเข้าประจำตำแหน่ง

ตรงดาดฟ้าท้ายเรือ ลิโอวิ่งวุ่นไปทั่วอย่างกับคนบ้า คอยตรวจสอบมาตรวัดและปลุกปล้ำกับคันโยกต่างๆ คนถือหางเสือส่วนใหญ่คงจะพอใจแล้วกับพวงมาลัยแบบนักบินหรือพังงาเรือ แต่ลิโอก็ยังคงติดตั้งคีย์บอร์ด

จอมอนิเตอร์ แผงควบคุมการบินจากเครื่องบินไอพ่นลีย์ร์เจ็ต ซาวนด์บอร์ด แบบดัดสตีป และเซ็นเซอร์จับการเคลื่อนไหวจากเครื่องเกมนินเทนโดวี เข้าไปอีก เขาสามารถเลี้ยวเรือได้ด้วยการดิ่งลึนปีกผีเสื้อ ยิ่งอาวุธได้ด้วยการ เลื่อนปุ่มมิกซ์เพลง หรือกางใบเรือได้ด้วยการเขย่าจอยเครื่องวีเร็วๆ แม้จะเทียบกับมนุษย์กึ่งเทพด้วยกันเองลีโอก็ยังถือว่าเป็นโรคมาริสัน ชั้นรุนแรงเลยทีเดียว

ไฟเพอร์เดินไปเดินมาอยู่ตรงกลางระหว่างเสากระโดงหลักกับเครื่อง ยิงซีปนาวูธ พลังซ้ออมบทพูดของตัวเองไปด้วย

"ลดอาวุธลงก่อน" ไฟเพอร์พึมพำ "เราแค่อายุจะคุยด้วยเท่านั้น"

มนตรีมหาเสน่ห์ของไฟเพอร์นั้นแรงกล้าเป็นอย่างยิ่ง ถ้อยคำ เหล่านั้นล่องลอยมาถึงแอนนาเบ็ธและทำให้แอนนาเบ็ธอดใจไม่ไหว แทบ จะต้องวางมีดลงเพื่อเม้าท์กับเพื่อนสาวนานๆ เลยทีเดียว

สำหรับบุตรีตาแห่งอะโพรไดต์แล้ว ไฟเพอร์ก็เรียกว่าพยายาม อย่างมากที่สุดที่จะปิดบังความงามของตัวเอง วันนี้เธอสวมกางเกงยีน เซอร์ๆ รองเท้าผ้าใบซาดๆ กับเสื้อกล้ามสีขาวมีรูปเฮลโหลคิดตี้สีชมพู (บางที่อาจจะเป็นมุกขำๆ ก็ได้ แอนนาเบ็ธดูไฟเพอร์ไม่ค่อยจะออกหรอก) ผมซอยสีน้ำตาลของไฟเพอร์ถักเป็นหางเปียลงมาทางด้านขวาโดยมี ขนอินทรีติดอยู่ตรงปลาย

แล้วก็ยังมึนแฟนหนุ่มของไฟเพอร์อีก...เจสันนั่นเอง เขายืนอยู่บน แท่นยิงหน้าไม้ตรงหัวเรือที่ซึ่งชาวโรมันจะมองเห็นเขาได้ง่ายๆ เขากำด้าม ดาบทองคำของตนแน่นเสียจนข้อมือกลายเป็นสีขาว นอกเหนือไปจากนั้น แล้วเขาก็ดูสงบเยือกเย็นทีเดียวสำหรับคนที่กำลังเอาตัวเองไปเป็นเป้าปืน เจสันสวมกางเกงยีนกับเสื้อยืดค่ายฮาล์ฟลัตลีสี่สีม โดยมีชุดโทก้า* และผ้าคลุมสีม่วงทับ...นี่คือสัญลักษณ์แม่ทัพซึ่งเป็นตำแหน่งเดิมของเขา

* toga เสื้อคลุมตัวนอกของชาวโรมัน มักทำจากขนสัตว์ สวมทับชุดทูนิค (tunic) ที่ทำจากผ้าลินิน

ผมสืบลอนด์ที่ปลิวไสวไปตามลมและดวงตาสีน้ำเงินเย็นเยิบนั้นทำให้เขา
ดูหล่อเข้ม เปี่ยมไปด้วยการควบคุม...อย่างที่บุตรแห่งจูปิเตอร์ควรจะเป็น
เขาเติบโตมาที่ค่ายจูปิเตอร์ ดังนั้นก็หวังว่าใบหน้าอันคุ้นเคยของเขาคงจะ
ทำให้ชาวโรมันเกิดความลังเลใจขึ้นมาบ้างถ้าหากว่าพวกเขาคิดจะระเบิด
เรือเหาะทิ้งกลางอากาศ

แอนนาเบ็ธพยายามซุกซ่อนความรู้สึกอย่างหนึ่งเอาไว้ว่าเธอยังไม่ไวใจ
ผู้ชายคนนั้นเต็มร้อย เขาทำตัวสมบุรณ์แบบเกินไป...คือมักจะทำตามกฎเสมอ
มักจะทำอะไรอย่างมีเกียรติเสมอ เขาถึงกับดูสมบุรณ์แบบเกินไปด้วยซ้ำ
แอนนาเบ็ธมีความรู้สึกหน่วงๆ อยู่ลึกๆ ในใจว่าถ้าเกิดนี่เป็นลูกไม้ละ
ถ้าเกิดเขาคิดจะทรยศเราละ ถ้าเกิดว่าเราลงเรือเข้าไปในค่ายจูปิเตอร์แล้ว
เขาดันตะโกนออกมาแบบนี้ล่ะว่า เฮ้ ชาวโรมัน! ดูนักโทษพวกนี้กับเรือ
แจ่งๆ ที่ฉันเอามาฝากพวกนายสิ!

แอนนาเบ็ธไม่คิดว่าสิ่งนั้นจะเกิดขึ้นหรอก แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็
ไม่สามารถจะมองดูเจสันโดยไม่รู้สึกขมเพื่อนในปากได้ เขาเป็นส่วนหนึ่ง
ของ 'โครงการแลกเปลี่ยน' ภาคบังคับของเฮร่าในการที่จะแนะนำค่าย
สองค่ายให้ได้รู้จักกัน ราชีนีแห่งโอลิมปัสผู้ทรงนำราคาญอย่างถึงที่สุดนั้น
ได้เกลี้ยกล่อมเหล่าเทพเจ้าองค์อื่นๆ ว่าบุตรธิดาทั้งสองกลุ่มของพวกเขา...
ซึ่งก็คือชาวโรมันและชาวกรีก...จะต้องร่วมมือกันเพื่อปกป้องโลกจาก
เทพีไกอา** ผู้ชั่วร้ายที่กำลังตื่นขึ้นมาในผืนปฐพี และจากบรรดายักษ์ซึ่ง
เป็นบุตรอันน่าเกลียดน่ากลัวของนาง

แล้วโดยไม่มีทางเลือก เฮร่าก็ได้มาชิงตัวเพอร์ซีย์ แจ็กสันซึ่งเป็น
แฟนของแอนนาเบ็ธไป ทั้งยังกวาดเอาความทรงจำของเขาไปจนเกลี้ยงก่อน
ส่งเขาไปที่ค่ายโรมัน และเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน ชาวกรีกก็ได้ตัวเจสันมา
เจสันไม่ได้ผิดอะไรเลยในเรื่องทั้งหมดนั้น แต่ทุกครั้งที่แอนนาเบ็ธมองหน้า

* Gaia หรือ Gaea เทพีแห่งผืนแผ่นดิน

เขา เธอจะรู้สึกคิดถึงเพอร์ซีย์ขึ้นมาจับใจ

เพอร์ซีย์...ผู้ซึ่งตอนนี้กำลังอยู่ตรงไหนสักแห่งข้างล่างนั่น

โอ เหล่าเทพเจ้า ความตื่นตระหนกเอ่อท่วมขึ้นมาในใจของแอนนาเบ็ธ เธอกลักริ้นมันลงไป ตอนนี้เธอจะเสียขวัญไม่ได้

ฉันเป็นธิดาแห่งอาธีน่าอะ แอนนาเบ็ธบอกตัวเอง ฉันจะต้องทำตามแผน และต้องไม่ลังเลใจสิ

แล้วแอนนาเบ็ธก็รู้สึกขึ้นมาอีกครั้ง...อาการเวียนวบอันคุ้นเคยที่ เหมือนกับมีมุนษย์หิมะโรครจิตย่องมาเป่าคอเธอจากทางด้านหลัง เธอ หันขวับไป แต่ก็ไม่มีใครอยู่ตรงนั้น

ต้องเป็นอาการประสาทเสียไปเองแน่ๆ เพราะแม้จะอาศัยอยู่ในโลก แห่งเทพเจ้าและอสุรกาย แอนนาเบ็ธก็ไม่คิดว่าเรือรบลำใหม่นี้จะมีผีสิง ได้หรอก เรืออาร์โกสองได้รับการปกป้องเป็นอย่างดี โล่สัมฤทธิ์วิเศษที่ เรียงรายอยู่ตามกราบเรือนั้นมีอาคมสามารถขับไล่อสุรกายได้ อีกทั้งถ้า บนเรือลำนี้จะมีผู้บุกรุกจริง แซเทอรัคซ์เฮคตัจที่อยู่บนเรือด้วยกันก็น่าจะได้ กลิ่นแล้ว

แอนนาเบ็ธนี่ก็อยากให้ตัวเองสามารถภาวนาขอคำชี้แนะจากแม่ของเธอ ได้ แต่ตอนนี้มันเป็นไปได้ ไม่ใช่ในช่วงเดือนที่ผ่านมา ตอนที่เธอได้พบกับ แม่ในสถานการณ์ต่างๆ และได้รับของขวัญอันเลวร้ายที่สุดในชีวิต...

โอเย็นนั้นแผ่เข้ามาใกล้กว่าเดิม แอนนาเบ็ธรู้สึกเหมือนจะได้ยินเสียง อะไรวางอย่างในสายลม...เสียงหัวเราะ กล้ามเนื้อทุกส่วนในร่างกายเธอ เกร็งเซ็ง อะไรวางอย่างกำลังจะผิตพลาดไปอย่างร้ายแรง

แอนนาเบ็ธแทบจะสั่งให้ลิโอหันหัวเรือกลับแล้ว แต่แล้วในตอนนั้น เสียงแตรสังข์ก็ดังขึ้นในหุบเขาเบื้องล่าง ชาวโรมันเห็นพวกเธอแล้ว

แอนนาเบ็ธนี่ก็คิดว่าตัวเองรู้ดีแล้วเชื่อว่าเธอกำลังจะได้เห็นอะไร เพราะก่อนหน้านี้เธอสันได้บรรยายถึงค่ายจูปีเตอร์ให้เธอฟังอย่างละเอียด

แล้ว แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ยังไม่อยากจะเชื่อสายตาตัวเองอยู่ดี หุบเขาซึ่งถูกโอบล้อมเอาไว้ในเนินโอ๊กแลนด์นั้นมีขนาดใหญ่กว่าค่ายฮาล์ฟบลัดอย่างน้อยก็สองเท่าได้ แม่น้ำสายเล็กๆ ทอดตัวอ้อมไปทางด้านหนึ่ง และโค้งไปจรดตรงกลางดูเหมือนตัวอักษร G ตัวใหญ่ จากนั้นค่อยไปสู่ที่ทะเลสาบสีน้ำเงินซึ่งทอประกายระยิบระยับ

ทางด้านล่างของเรือในตอนนี่คือกรุงโรมใหม่ที่ตั้งอยู่ริมทะเลสาบ มันแลดูงามภายใต้แสงอาทิตย์ แอนนาเบ็ธจำจุดสังเกตต่างๆ ที่جلسันเคยบรรยายให้ฟังได้...สนามฮิปโปโดรม สนามประลองโคลิเซียม วิหารกับอุทยานต่างๆ เนินเขว่นข้างเคียงที่มีถนนคดเคี้ยวหลายสาย บ้านพักหลากหลายสี สันรวมทั้งสวนดอกไม้ที่บ้านสะพรัง

แอนนาเบ็ธเห็นร่องรอยจากการรบระหว่างชาวโรมันกับกองทัพอสูรกายที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ หลังคาโดมเหนือตัวอาคารแห่งหนึ่งซึ่งเธอคิดว่าน่าจะเป็นอาคารสภามีรอยแตกเป็นช่องโหว่ พื้นที่จัตุรัสขนาดใหญ่ของลานคนเมืองนั้นเต็มไปด้วยหลุมจากการระเบิด น้ำพุบางแห่งกับรูปปั้นบางรูปยังเหลือเพียงแต่ซาก

เด็กที่สวมชุดโทก้าหลายสิบคนกรูกันออกมาจากอาคารสภาเพื่อมองดูเรืออาร์โกสองคันให้ชัดๆ ชาวโรมันคนอื่นๆ เดินออกมาจากร้านค้าและคาเฟ่กลางอ้าปากค้างและชี้นิ้วมายังเรือเหาะที่กำลังลดระดับ

ห่างออกไปครึ่งไมล์ทางทิศตะวันตก ตรงจุดที่เป็นต้นเสียงของแตرنนั้นมีป้อมโรมันแห่งหนึ่งตั้งอยู่บนเนินเขา มันดูเหมือนภาพประกอบในหนังสือประวัติศาสตร์ทางการทหารที่แอนนาเบ็ธเคยเห็นบ่อย...คือมีแนวป้องกันวางขวางแหลม กำแพงสูง และหอสังเกตการณ์ซึ่งติดตั้งเครื่องยิงซีปนาวุธแบบทางแมงป่อง ภายในป้อมมีที่พักสี่แถวเรียงกันอยู่ข้างถนนสายหลัก...หรือวีอาพรินซิพาลิส...อย่างเป็นทางการเรียกว่าเบียบเรียบร้อย

มนุษย์กึ่งเทพแถวหนึ่งวิ่งออกมาจากประตูและมุ่งหน้าไปยังเมือง

ชุดเกราะและหอกของพวกเขาเป็นประกายเงางาม กลางแถวของพวกเขา มีข้างสงครามอยู่หนึ่งเชือก

แอนนาเบ็ธอยากจะทำเรืออาร์โกสองลงจอดก่อนที่กองกำลังนั้นจะมาถึง แต่ตอนนี้เรือเหาะยังอยู่สูงจากพื้นไปหลายร้อยฟุต เธอกวาดตามองไปในฝูงชนด้วยหวังว่าจะได้เห็นเพอร์ซีย์

แล้วก็มืออะไรระเบิดขึ้นทางด้านหลังแอนนาเบ็ธดังตูม!

แรงระเบิดนั้นแทบจะทำเอาแอนนาเบ็ธกระเด็นตกรอกไปนอกเรือ เธอหันขวับกลับมา แล้วก็พบว่ากำลังจ้องตากับรูปปั้นที่ดูโกรธซึ่งรูปหนึ่ง "ยอมรับไม่ได้!" รูปปั้นกรีดเสียง

ดูท่าว่าการระเบิดเมื่อครู่นี้เกิดจากการที่รูปปั้นมาปรากฏกายบนหาดฟ้าเรือนี้เอง คิวกันกะมันส์เหลือยังคงลอยม้วนวนอยู่รอบๆ หัวไหล่ของเขา ถ่านไฟควาบอยู่รอบๆ ผมหยักศก จากช่วงแอมวลงไปเขาไม่มีอะไรเลย เป็นเพียงแค่วางหินอ่อนทรงสี่เหลี่ยมเท่านั้น แต่จากเอวขึ้นมาเขาเป็นรูปปั้นมนุษย์ร่างกำยำสวมโทก้าหิน

"ฉันจะไม่ยอมให้ใครนำอาวุธเข้าไปในแนวพอมเมอเรียนหรอกนะ!" รูปปั้นประกาศด้วยน้ำเสียงแบบคุณครูจอมจู้จี้ "และที่แน่ๆ คือฉันจะไม่ยอมให้พวกกรีกผ่านเข้าไป!"

เจสันส่งสายตาให้แอนนาเบ็ธราวกับจะบอกว่า ตรงนี้ฉันจัดการเอง "เทอร์มินัส" เจสันพูด "นี่ผมเอง เจสัน เกรซ"

"โอ้ ฉันจำเธอได้เจสัน!" เทอร์มินัสพูดเสียงบ่น "เธอน่าจะรู้ดีไม่ใช่หรือว่าเธอไม่ควรจะไปยุ่งอยู่กับพวกศัตรูแห่งโรม!"

"แต่คนพวกนี้ไม่ใช่ศัตรูนะ..."

"ถูกต้องแล้วค่ะ" ไฟเพอร์พูดแทรกขึ้นมา "เราแค่อยากจะมาเจรจาถ้าเราจะ..."

"ฮ่า!" รูปปั้นโพล่งขึ้น "อย่าได้ลองเอามนตร์มหาเสน่ห์มาใช้กับฉัน เขียวนะสาวน้อย แล้วก็วางมิดนั้นลงก่อนที่ฉันจะตบมันหลุดจากมือของเธอด้วย!"

ไฟเพอร์ซ่าเล็งมองมิดลัทธิของตัวเองที่เธอก็ลืมไปแล้วว่ากำลังถืออยู่ "เอ่อ...โอเคค่ะ แต่คุณจะทำมันได้ยังไงล่ะคะ ในเมื่อคุณไม่มีแขนนี่นา"

"สามหา!" แล้วก็มิดเสียงบึ่งดังลั่นขึ้นพร้อมกับแสงสว่างวาบสีเหลือง ไฟเพอร์รี่ร้องลั่น รีบทิ้งมิดเล่มนั้นซึ่งมีควันลอยกรุ่นและมีประกายไฟแปลบปลาบ

"เป็นโชคดีสำหรับเธอนะที่ฉันเพิ่งจะผ่านการต่อสู้มหาตฤๆ เทอร์มินัสประกาศ "เพราะถ้าตอนนี้ฉันมีพลังเต็มเปี่ยมอยู่ล่ะก็ ฉันคงจะระเบิดเจ้าปีศาจยักษ์บินได้ลั่นตกจากท้องฟ้าไปเรียบร้อยแล้ว!"

"เดี๋ยวนะ" ลีโอนาก้าวมาข้างหน้าพร้อมกับเขย่าจอยเครื่องวิไปด้วย "คุณเพิ่งจะเรียกเรือของผมว่าปีศาจยักษ์นั่นหรือ ผมรู้ว่าว่าคุณไม่ได้จะพูดอย่างนั้นจริงๆ หรอกใช่มั้ย"

ความคิดที่ว่าลีโอนากำลังจะจู่โจมรูปปั้นด้วยอุปกรณ์เล่นเกมนั้นเพียงพอแล้วที่จะทำให้แอนนาเบ็ธได้สติขึ้นมา

"ทุกคนใจเย็นกันก่อนเถอะ" แอนนาเบ็ธชูสองมือขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นว่าเธอไม่มีอาวุธ "ฉันเดาว่าคุณคงจะเป็นเทอร์มินัส เทพเจ้าแห่งเขตแดนลึนเคะ เจสันบอกว่าคุณคือผู้ที่คอยปกป้องรักษากรุงโรมใหม่ ถูกต้องมั้ยนะ ฉันคือแอนนาเบ็ธ เซสค๊ะ เป็นธิดาแห่ง..."

"โอ้ ฉันรู้ว่าเธอเป็นใคร!" รูปปั้นถลึงตาใส่แอนนาเบ็ธด้วยลูกตาสีขาวปลอด "บุตรแห่งอาธิ่น่า ภาคกรีกของมิเนอร์วา ช่างน่าอัศจรรย์! ชาวกรีกอย่างพวกเธอนี้ไม่มีสำนักแห่งความดั่งามบ้างเลย พวกเราชาวโรมันรู้ว่าเทพองค์นั้นควรจะอยู่ในสถานะอะไร"

แอนนาเบ็ธขบฟันแน่น รูปปั้นรูปนี้ไม่ได้ช่วยให้การทูตเป็นเรื่องง่ายเลย

"คุณหมายความว่ายังงั้นคะที่ว่าเทพองค์นั้นนะ แล้วมันมีอะไรน่าอัศจรรย์เกี่ยวกับ..."

"ใช่เลย!" เจสันพูดแทรก "ยังงั้นก็ตามนะเทอร์มินัส พวกเรามาที่นี่ด้วยภารกิจอันสันติ เราอยากจะทำอนุญาตเอาเรือลงจอดหน่อย เพื่อที่เราจะได้..."

"เป็นไปได้!" เทพเจ้าตะโกนลั่น "จงวางอาวุธแล้วยอมจำนนซะดีๆ! และจงออกไปจากเมืองของฉันในทันที!"

"เอาอันไหนกันแน่ล่ะ" ลีโอถาม "จะให้ยอมจำนนหรือจะให้ไป?"

"ทั้งสองอย่างนั่นล่ะ!" เทอร์มินัสว่า "ยอมจำนนแล้วก็กลับไปซะ ที่นี่ฉันขอตบหน้าเธอซะหน่อยเถอะสำหรับการถามคำถามเงี้ยงั้น เจ้าเด็กปัญญาอ่อน! เธอรู้ลึกรึยังล่ะ"

"โอโฮ" ลีโอเฟงพินิจเทอร์มินัสอย่างเป็นงานเป็นการ "คุณนี่โดนชั้นหนีออกมาแน่ไปเยอะเลยนะ คุณมีเพื่อนซี้ไหนในนั้นที่อยากจะให้ผมช่วยคลายให้ซักหน่อยมั๊ยล่ะ ผมดูให้ได้นะ"

แล้วลีโอก็หยิบไซควงจากเข็มขัดเครื่องมือเวทมนตร์ออกมาถือแทนจอยเครื่องวิ เขาเดินเข้าไปเคาะฐานรูปปั้น

"หยุดเลยนะ!" เทอร์มินัสห้าม มีการระเบิดครั้งเล็กๆ เกิดขึ้นอีกครั้ง ไซควงหลุดจากมือของลีโอ "อาวุธเป็นสิ่งต้องห้ามบนแผ่นดินโรมันภายในแนวพอมเมอเรียน"

"แนวอะไรนะคะ" ไพเพอร์ถาม

"เขตหวงห้ามของเมืองนะ" เจสันแปลให้

"และเรือทั้งลำนี่ก็คืออาวุธ!" เทอร์มินัสบอก "พวกเธอเอามันลงจอดไม่ได้!"

ทางด้านล่างในหุบเขา กำลังเสริมของกองทหารโรมันมุ่งหน้ามายังเมืองได้ประมาทสักครั้งทางแล้ว ฟุ้งชนที่มารวมตัวกันในลานคนเมือง

ตอนนีมีมากกว่าหนึ่งร้อยคน แอนนาเบ็ธกวาดตามองไปหน้าเหล่านั้น และ...โอ เหล่าเทพเจ้า เธอเห็นเขาแล้ว เขากำลังเดินตรงมาที่เรือ โดยที่ แชนโอบเด็กอีกสองคนเอาไว้ราวกับทั้งสามคนนั้นเป็นเพื่อนสนิทกันก็ ไม่ปาน...คนหนึ่งเป็นเด็กชายร่างเตี้ยล่ำที่มีผมสีดากลอนเตียน อีกคนเป็น เด็กผู้หญิงที่สวมหมวกททาร์มาแบบโรมัน เพอร์ชีย์ดูสบายๆ และดูมีความสุขเหลือเกิน เขาสวมผ้าคลุมสีม่วงเช่นเดียวกับเจสัน...สัญลักษณ์แห่ง แม่ทัพ

หัวใจของแอนนาเบ็ธเต้นโครมครามราวกับจะทำท่ายิมนาสติก

"ลีโอ หยุดเรือ" แอนนาเบ็ธออกคำสั่ง

"อะไรนะ"

"อย่างที่ท่านายไต้ยืนไปแหละ หยุดเรือเอาไว้กับที่ก่อน"

ลีโอหยิบคันบังคั้บออกมาแล้วตั้งขึ้น ทันใดนั้นไปพายทั้งเก้าสิบล่่ม ก็หยุดนึ่งอยู่กับที่ เรือซึ่งกำลังลดระดับหยุดตาม

"เทอร์มินัส" แอนนาเบ็ธพูดขึ้น "มันไม่มีข้อห้ามเกี่ยวกับการลอยอยู่ เหนือกรุงโรมใหม่ไ้หม้ยคะ"

รูปปั้นขมวดคั้ว "เออ ก็ไม่มีนะ..."

"เราจะจอดเรืออยู่นึ่งๆ บนฟ้า" แอนนาเบ็ธว่า "แล้วจะไ้ใช้บันไ้เดเชือก ไ้ไ้ลงไปบนลานคนเมือง ถ้าทำอย่างนั้นเรือก็จะไ้ไปจอดอยู่บนแผ่นดินโรมัน ไ้ไ้ใช้ในทางเทคนิค"

รูปปั้นดูเหมือนกำลังไ้ไตร่ตรอง แอนนาเบ็ธนึกสงสัยว่าเขาจะกำลัง ไ้ใช้มือในจินตนาการทำท่าเกาคางอยู่หรือเปล่า

"ฉันชอบช่องไ้หว่ทางเทคนิคข้อนี้ะ" รูปปั้นยอมรับ "แต่ถึงอย่างนั้น..."

"เราจะทิ้งอาวุธทั้งหมดเอาไว้บนเรือ" แอนนาเบ็ธให้สัญญา "ฉันเดา ว่าชาวโรมัน...แม้แต่พวกที่เป็นกองกำลังเสริมซึ่งกำลังเดินขบวนเข้ามาหาเรา อยู่ในขณะนี้...ก็จะต้องทำตามกฎของคุณเมื่ออยู่ภายในแนวพอมเมอเรีย

เหมือนกัน ไข่ม้อยคะ ถ้าคุณสั่งให้พวกเขาทำ"

"แน่นอนสิ!" เทอร์มินัสบอก "ฉันดูเหมือนเป็นคนที่จะยอมทนกับพวกแหกกฎหรือยังไงกัน"

"เอ่อ แอนนาเบธ..." ลีโอพูดขึ้น "เธอแน่ใจนะว่ามันเป็นความคิดที่ดี"

แอนนาเบธกำหมัดแน่นเพื่อไม่ให้มือสั่น ความรู้สึกเย็นเยือกยังคงอยู่ตรงนั้น ลอยอยู่ข้างหลังเธอตัวเอง และในตอนหนึ่งที่เทอร์มินัสเลิกตะโกนและเลิกใช้พลังระเบิดโน้มนั้นแล้ว เธอก็รู้สึกเหมือนจะได้ยินเสียงพลังงานนั้นกำลังหัวเราะอยู่เลยทีเดียวน ราวกับว่ามีน้ำรั่วซึมพอกพอบใจกับการตัดสินใจแยๆ ของเธอในครั้งนี้

แต่เพอร์ซีย์ก็อยู่ข้างล่างนั้นแล้ว...เขาอยู่ใกล้เหลือเกิน เธอจะต้องไปหาเขาให้ได้

"ไม่เป็นไรหรอก" แอนนาเบธว่า "จะไม่มีใครถืออาวุธทั้งนั้น พวกเราสามารถเจรจากันอย่างสันติได้ เทอร์มินัสจะคอยดูแลให้ทั้งสองฝ่ายปฏิบัติตามกฎเอง" แล้วเธอก็หันไปหารูปปั้นหินอ่อน "ตกลงตามนี้ม้อยคะ"

เทอร์มินัสสูดดม "ก็คงอย่างนั้น แต่สำหรับตอนนี้เท่านั้นนะ พวกเธอปีนบันไดลงไปยังกรุงโรมใหม่ได้แล้ว ธิดาแห่งอาธีน่า และกรุณาอย่าทำลายเมืองของฉันล่ะ"

|| แอนนาเบิร์

เหล่ามนุษย์กึ่งเทพจำนวนมากที่มารวมตัวกันอย่างรีบร้อนเปิดทางให้แอนนาเบิร์เดินไปในลานคนเมือง บางคนดูเกร็งๆ บางคนดูหวั่นใจ บางคนยังพันผ้าพันแผลจากการรบกับพวกยักษ์เมื่อเร็วๆ นี้อยู่เลย แต่ไม่มีใครถืออาวุธ ไม่มีใครจู่โจมเข้ามา

หลายครอบครัวมารวมตัวกันเพื่อมองดูผู้มาใหม่ แอนนาเบิร์เห็นคู่สามีภรรยาที่บึ้งตึง เห็นทารกเกะกะขาพ่อแม่ และเห็นผู้สูงอายุหลายคนที่สวมผ้าคลุมแบบโรมันบ้าง สวมเสื้อผ้าสมัยใหม่บ้าง พวกเขาเป็นมนุษย์กึ่งเทพทั้งหมดเลยหรือเปล่านะ แอนนาเบิร์คิดว่าอย่างนั้น แม้เธอจะไม่เคยเห็นสถานที่อย่างนี้มาก่อนเลยก็ตาม มนุษย์กึ่งเทพส่วนใหญ่ที่ค่ายฮาล์ฟบลัดนั้นเป็นวัยรุ่น ถ้าพวกเขาใช้ชีวิตรอดไปจนเรียนจบชั้นมัธยม เขาก็สามารถเลือกที่จะอยู่ค่ายต่อในฐานะที่ปรึกษาค่าย หรือไม่ก็ออกไปพยายามใช้ชีวิตในโลกมนุษย์ให้ดีที่สุด แต่สำหรับที่นี่มันคล้ายกับเป็นชุมชนของครอบครัวขนาดใหญ่ที่มีลูกหลานหลายต่อหลายรุ่น

ตรงริมๆ กลุ่มคนแอนนาเบิร์มองเห็นยักษ์ไซคลอปส์ที่หันกับสุนัข

ปีศาจของเพอร์ซีย์ที่ชื่อคุณนายโอเลียรี...ทั้งคู่เป็นหน่วยลาดตระเวนจากค่าย ฮาล์ฟบลัดกลุ่มแรกที่มาถึงค่ายจูปีเตอร์ ไทสันและคุณนายโอเลียรีดูสดชื่น ร่าเริงดี ไทสันโบกไม้โบกมือพลางฉีกยิ้ม เขาเอาธง SPQR มาสวมเหมือนกับมันเป็นผ้ากันเปื้อนผืนยักษ์

สมองบางส่วนของแอนนาเบ็ธกำลังชื่นชมกับความงามของเมือง... ทั้งกลิ่นร้านขนมอบ น้ำพุที่ส่งเสียงซู่ๆ ดอกไม้ที่บานสะพรั่งอยู่ในสวน แล้วก็สถาปัตยกรรมต่างๆ อีก...เหล่าเทพเจ้า สถาปัตยกรรมพวกนั้น...ทั้งเสาหินอ่อนนิตทอง กระเบื้องโมเสกละลานตา อนุสาวรีย์ซุ้มโค้ง และคฤหาสน์ที่มีระเบียงหลั่นเป็นชั้นๆ

ทางด้านหน้าของแอนนาเบ็ธ บรรดามนุษย์กึ่งเทพกำลังเปิดทางไว้กับเด็กผู้หญิงคนหนึ่งที่สวมเกราะโรมันเต็มยศพร้อมด้วยผ้าคลุมสีม่วง ผมสีเข้มของเธอสะท้อนขึ้นลงอยู่รอบๆ หัวไหล่ ดวงตาคู่นั้นดำลึบราวกับหินออบซิเดียน

เรย์นา

เจสันพรรณนาถึงเรย์นาเอาไว้ได้ดีมาก แต่ต่อให้ไม่เป็นเช่นนั้น แอนนาเบ็ธก็คงจะดูออกทันทีว่าเธอคนนี้เป็นผู้นำ ชุดเกราะของเธอมิ่เหรียญประดับอยู่มากมาย ท่าทีของเธอดูมาดมั่นเสียจนมนุษย์กึ่งเทพคนอื่นๆ ต้องถอยหลังและเบนสายตาทหนี

แอนนาเบ็ธสังเกตเห็นอะไรบางอย่างอื่นในสีหน้านั้นด้วยเช่นกัน...ในปากที่เข้มแน่นและคางที่เซิดขึ้นอย่างจงใจเพื่อแสดงถึงความพร้อมรับการท้าทายใดๆ นั่น เรย์นากำลังบังคับตัวเองให้ดูกล้าหาญอยู่ โดยที่อีกทางหนึ่งก็กำลังข่มระงับความหวัง ความกังวล และความกลัวซึ่งเธอไม่สามารถเปิดเผยออกมาต่อหน้าผู้คน

แอนนาเบ็ธเข้าใจถึงสีหน้านั้นเป็นอย่างดี เพราะเธอเองก็เห็นมันทุกครั้งที่มีมองกระจก

เด็กสาวทั้งสองคนเฟ่งพินิจกันและกัน เพื่อนๆ ของแอนนาเบิร์ธกระจายตัวออกมาอีกรอบๆ เธอ ชาวโรมันพิมพ์ซ้ำชื่อเจสันขึ้นมาพร้อมกับจ้องมองเขาด้วยความครั่นคร้ามยำเกรง

แล้วก็มีใครคนหนึ่งปรากฏตัวออกมาจากฝูงชน ทันใดนั้นในกรอบสายตาของแอนนาเบิร์ธก็มีเพียงแต่เขาคนเดียว

เพอร์ซีย์ยิ้มให้เธอ...เป็นรอยยิ้มประชดประชันแบบตัวปัญหาที่ทำให้เธอหงุดหงิดมาหลายต่อหลายปีกว่าเธอจะรู้สึกว่ามันน่ารักน่าชังนั้นล่ะ ดวงตาสีเขียวน้ำทะเลของเขายังดูสวยงามเหมือนในความทรงจำของเธอ ผมสีเข้มของเขาบิดไปด้านหนึ่งเหมือนเขาเพิ่งไปเดินเล่นบนชายหาดมา เขาถึงกับดูดีกว่าเมื่อหกเดือนก่อนเสียอีก...ผิวของเขาเป็นสีแทนกว่าเดิม เขาดูตัวสูงกว่าเดิม ผมมเพรียวกว่าเดิม และมีกล้ามเนื้อล้ำนกว่าเดิม

แอนนาเบิร์ธอึ้งเกินกว่าที่จะขยับตัว เธอรู้สึกราวกับว่าถ้าเธอเข้าไปใกล้เขาทุกโมเมนต์ในร่างกายของเธอคงจะระเบิดวายเป็นจุน เธอแอบชอบเขามาตั้งแต่ตอนที่ทั้งคู่อายุสิบสองปีแล้ว จนเมื่อฤดูร้อนที่แล้วเธอก็หลงรักเขาอย่างหัวปักหัวปำ ทั้งคู่ได้คบหากันอย่างมีความสุขเป็นเวลาสี่เดือน...จากนั้นเขาก็หายตัวไป

ในช่วงที่ทั้งคู่แยกจากกัน มันมีอะไรบางอย่างเกิดขึ้นกับความรู้สึกของแอนนาเบิร์ธ รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนน่าเจ็บปวด...เหมือนกับว่าเธอถูกล้างตยาขานานที่จำเป็นต่อชีวิต และในตอนนี้เธอก็ไม่แน่ใจแล้วว่าสิ่งไหนมันเจ็บแปลบยิ่งกว่ากัน...ระหว่างการมีชีวิตอยู่กับความว่างโหวงอันเลวร้ายนั้น หรือว่าการได้อยู่กับเขาอีกครั้ง

แล้วแม่ทัพเรย์นาก็ยึดตัวขึ้น เธอหันไปหาเจสันด้วยความลึกลับอย่างเห็นได้ชัด

"เจสัน เกรซ อดีตผู้ร่วมงานของฉัน..." เรย์นาเอ่ยคำว่าผู้ร่วมงาน

ราวกับว่ามันเป็นสิ่งที่อันตราย "ฉันขอต้อนรับนายกลับบ้าน แล้วก็เพื่อนๆ ของนายเหล่านี้..."

โดยไม่ได้ตั้งใจ แอนนาเบ็ธพุ่งตัวไปข้างหน้า เพอร์ซีย์ถลันเข้าหาเธอ พร้อมๆ กัน ผงชนเกร็งเครียดขึ้นมา บางคนเอื้อมมือไปจับตาบที่ไม่ได้อยู่ตรงนั้น

เพอร์ซีย์อ้าแขนสวมกอดเธอ ทั้งคู่จูบกัน และในชั่วขณะนั้นอะไรอย่างอื่นก็ไม่สำคัญอีกแล้ว อุกกาบาตจะพุ่งชนโลกแล้วกวาดเอาสิ่งมีชีวิตทั้งหมดสูญพันธุ์ไปเลยก็ได้ แอนนาเบ็ธไม่แคร์แม้แต่น้อย

เพอร์ซีย์มีกลิ่นเหมือนอากาศแถบมหาสมุทร ริมฝีปากของเขามีรสเกลือ

นายสมองสำหรับ แอนนาเบ็ธคิดในใจด้วยความรู้สึกจี้จี้

เพอร์ซีย์ผละออกมาเพื่อมองดูใบหน้าของเธอ "เหล่าเทพเจ้า ฉันไม่เคยคิดเลยว่า..."

แต่แอนนาเบ็ธกลับจับข้อมือของเพอร์ซีย์แล้วหุ่มาข้ามไหล่ไป ล้มกระแทกอยู่บนทางเดินหิน ชาวโรมันส่งเสียงร้องขึ้นมาด้วยความตกใจ บ้างพุ่งปราดมาข้างหน้า แต่เธอก็ตะโกนว่า "หยุด! อย่าจู่โจม!"

แอนนาเบ็ธวางหัวเข่าลงบนหน้าอกของเพอร์ซีย์ พร้อมกับใช้แขนกดพาดลำคอของเขา เธอไม่สนใจหรอกว่าพวกโรมันจะคิดอย่างไร เพราะตอนนี้คลื่นแห่งความโกรธสีชาวกำลังแผ่ซ่านไปทั่วโพรงอกของเธอ...มันเป็นก้อนเนื้อแห่งความกังวลและความขมขื่นใจที่เธอแบกรับมาตั้งแต่ฤดูใบไม้ร่วงปีที่แล้ว

"ถ้าขึ้นนายทั้งฉันไปอีกสักกี่" แอนนาเบ็ธรู้สึกแสบตา "ฉันขอสาบานกับเหล่าเทพเจ้าทุกองค์เลยว่า..."

แต่เพอร์ซีย์ก็ยกกล้าหัวเราะออกมาอีก แล้วหันไ้ดูนั้นก่อนอารมณ์อันร้อนผ่าวในอกของแอนนาเบ็ธก็ละลายหายไป

"คิดซะว่าฉันรับทราบค่าเตือนแล้วละกัน" เพอร์ซี่บอก "ฉันเองก็คิดถึงเธอเหมือนกันนะ"

แอนนาเบ็ธลุกขึ้นแล้วช่วยจุดเพอร์ซี่ลุกบ้าง เธออยากจะจูบเขาอีกครั้งเหลือเกิน แต่เธอก็ต้องพยายามข่มใจเอาไว้

เจสันส่งเสียงกระแอม "อืม ไซ้...ฉันรู้สึกดีจริงๆ ที่ได้กลับมา"

เจสันแนะนำเรย์นาให้รู้จักกับไฟเพอร์ซึ่งกำลังจุนเสีจจนเธอลืมประโยคที่ฝึกมาไปแล้ว ตามด้วยลีโอที่กำลังฉึกยิ้มกว้างพร้อมกับชูนิ้วเป็นสัญลักษณ์สันติภาพ

"แล้วนี่ก็คือแอนนาเบ็ธ" เจสันพูด "เอ่อ ปกติแล้วเธอก็ไม่ได้ชอบจับคนพุ่มด้วยทำยูโตไปทั่วหรอกนะ"

ดวงตาของเรย์นาเป็นประกาย "เธอแน่ใจนะแอนนาเบ็ธว่าตัวเองไม่ได้เป็นชาวโรมันหรือว่าชาวอะเมซอน"

แอนนาเบ็ธไม่รู้ว่านั่นเป็นคำชมหรือเปล่า แต่เธอก็ยื่นมือออกไป "ฉันทำแบบนี้แค่กับแฟนตัวเองเท่านั้นแหละ" เธอรับรอง "ยินดีที่ได้รู้จักนะ"

เรย์นาจับมือหักท่ายกับแอนนาเบ็ธอย่างหนักแน่น "ดูเหมือนเรามีอะไรต้องหารือกันเยอะแยะเลยนะนายกอง!"

แล้วชาวค่ายโรมันสองสามคนก็วิ่งมาข้างหน้า...เห็นได้ชัดว่าเป็นเจ้าหน้าที่อาวุโส เด็กสองคนมายืนอยู่ข้างเพอร์ซี่ เป็นคนเดียวกับที่แอนนาเบ็ธเห็นเพอร์ซี่ทำตัวสนิทสนมด้วยก่อนหน้านี้ เด็กผู้ชายชาวเอเชียร่างล่ำบึกที่ไว้ผมสั้นเกรียนนั้นดูมีอายุราวๆ สิบห้าปี เขาน่ารักในแบบตุ๊กตาทมิ-แพนด้า-ยักษ์ที่เอาไว้กอด ส่วนเด็กผู้หญิงอายุน้อยกว่า บางทีอาจจะอายุสิบสามปี เธอมีดวงตาสีอำพัน ผิวสีช็อกโกแลต และผมหยักคกสีดำ เธอหนีบหมวกทหารมาเอาไว้ใต้แขน

แอนนาเบ็ธอ่านภาษากายออกว่าพวกเขาารู้สึกสนิทสนมกับเพอร์ซี่ ทั้งคู่ยืนอยู่ข้างเขาเหมือนคอยช่วยอารักขา คล้ายๆ กับว่าทั้งสามคนคงเคย

ผ่านการผจญภัยด้วยกันมาแล้วหลายครั้ง แอนนาเบ็ธก็สิ้นความรู้สึกหึงหวงลงไป จะเป็นไปได้ไหมนะที่เพอร์ซีย์กับเด็กผู้หญิงคนนี้...ไม่หรอก เคมีระหว่างพวกเขาทั้งสามคนไม่ใช่อย่างนั้น แอนนาเบ็ธได้ฝึกฝนการอ่านคนมาตลอดชีวิตของเธอ มันเป็นทักษะแห่งการเอาชีวิตรอด ถ้าให้เดาละก็ เธอคิดว่าเด็กผู้ชายชาวเอเชียร่างใหญ่คงจะเป็นแฟนกับเด็กผู้หญิงคนนี้ แต่แอนนาเบ็ธก็ไม่คิดว่าทั้งคู่จะคบกันมานานแล้วหรอก

มีอีกสิ่งหนึ่งที่แอนนาเบ็ธไม่เข้าใจ นั่นคือเด็กผู้หญิงคนนั้นกำลังจ้องอะไรอยู่ได้ เธอมองไปทางไฟเพอร์กับลิโอด้วยคิ้วที่ขมวดมุ่น เหมือนเธอจดจำคนใดคนหนึ่งในสองคนนั้นได้ และความทรงจำนั้นก็ชวนให้เจ็บปวด

ในระหว่างนั้นเรย์นาก็กำลังออกคำสั่งกับเจ้าหน้าที่ของเธออยู่ "...บอกกองทหารโรมันว่าอย่าจู่โจม ดาโคตา ไปตามพวกจิตวิญญาณที่ทำงานในครัว บอกพวกนั้นให้เตรียมงานเลี้ยงต้อนรับ แล้วก็อ็อกเทเวียน..."

"เธอจะปล่อยให้ผู้บุกรุกพวกนี้เข้าไปในค่ายอย่างนั้นเธอ" ชายร่างสูงที่มีผมสีบลอนด์เป็นปอยแหลมคนหนึ่งเดินแหวกฝูงชนมาข้างหน้า "เรย์นา ความเสี่ยงทางด้านการรักษาความปลอดภัยนะ..."

"เราไม่ได้ปล่อยให้พวกเขาเข้าไปในค่ายหรอกนะอ็อกเทเวียน" เรย์นาส่งสายตากมึงทิ้งไปทางอ็อกเทเวียน "พวกเราจะกินกันที่นี่ ในลานคนเมืองนี้"

"โอ้ ดีขึ้นเยอะเลย" อ็อกเทเวียนโอดครวญ เขาดูเหมือนเป็นคนเพียงคนเดียวที่ไม่ได้มองว่าเรย์นาเป็นผู้บังคับบัญชา ถึงแม้ว่าเขาจะตัวผอมเกร็ง ผิวซีด อีกทั้งยังมีตุ๊กตาหมีสามตัวคาบอยู่บนเข็มขัดด้วยเหตุผลอะไรไม่ทราบก็ตาม "เธออยากให้เราที่นั่งผ่อนคลายกันอยู่ใต้ร่มเงาเรือรบของพวกเขาเนี่ยนะ"

"พวกเขาเป็นแขก" เรย์นาเน้นเสียงทุกคำพูด "เราจะต้อนรับพวกเขา

และเราก็จะเจรจากับพวกเขาด้วย ในฐานะผู้พยากรณ์ นายควรจะไปเผาเครื่องสักการะเพื่อขอบคุณเหล่าเทพเจ้าที่ช่วยพาเจสันกลับมาอย่างปลอดภัยมากกว่านะ"

"เป็นความคิดที่ดี" เพอร์ซีย์พูดแทรก "ไปเผาหมีของนายซะสิ อ็อกเทเวียน"

เรย์นาทำหน้าเหมือนเธอกำลังสะกดรอยยิ้มเอาไว้ "พวกนายได้คำสั่งแล้ว ไปจัดการได้"

แล้วบรรดาเจ้าหน้าที่ต่างก็แยกย้ายกัน อ็อกเทเวียนมองเพอร์ซีย์ด้วยสายตาสงสัยซึ่งรังเกียจอย่างยิ่งที่สุด จากนั้นก็กวาดตามองแอนนาเบ็ธด้วยความระแวงไม่ไวใจครั้งหนึ่งก่อนเดินจากไป

เพอร์ซีย์จับมือแอนนาเบ็ธเอาไว้ "ไม่ต้องกังวลเรื่องอ็อกเทเวียนไปหรอก" เขาว่า "ชาวโรมันส่วนใหญ่เป็นคนดีนะ...อย่างแฟรงก์กับเฮเซลนี่ไง แล้วก็เรย์นาด้วย มันไม่มีอะไรหรอก"

แอนนาเบ็ธรู้สึกราวกับถูกใครเอาผ้าชุบน้ำเย็นมาวางบนหลังคอ เธอได้ยินเสียงหัวเราะเบาๆ นั้นอีกครั้ง ราวกับว่าพลังงานนั้นได้ตามเธอลงมาจากเรือด้วย

แอนนาเบ็ธเฝ้ามองเรืออาร์โกสอง โครงเรือลัมพูธิ์ขนาดมโหฬาร ทอประกายอยู่ใต้แสงอาทิตย์ ใจหนึ่งเธออยากจะจุดเพอร์ซีย์แล้วป็นขึ้นเรือเพื่อหนีไปจากที่นี่เสียเลยในขณะที่ยังพอมีโอกาส

แอนนาเบ็ธสลดความรู้สึกที่ว่ามันกำลังจะมีเรื่องผิดพลาดเลวร้ายอะไรบางอย่างเกิดขึ้นออกไปไม่ได้ นอกจากนี้ก็ไม่มีทางเลยที่เธอจะยอมเสี่ยงให้ตัวเองพลัดพรากจากเพอร์ซีย์อีกครั้ง

"มันคงไม่มีอะไรหรอก" แอนนาเบ็ธทวนคำด้วยความพยายามที่จะเชื่ออย่างนั้น

"วิเศษ" เรย์นาพูดขึ้นแล้วหันไปหาเจสัน แอนนาเบ็ธรู้สึกเหมือนเธอ

เห็นแววหิวโหยอะไรสักอย่างในดวงตาของเรย์นา "ไปนั่งคุยกันเถอะ
แล้วเราจะได้นั่งลงกันอย่างเหมาะสม"

III แอนนาเบ็ร

แอนนาเบ็รนี่ก้ออยากให้ตัวเองมีความอยากอาหารบ้าง เพราะชาวโรมันนั้นช่างรู้จักวิถีกินจริงๆ

ม้านั่งและโต๊ะเตี้ยถูกชนเข้ามาในลานคนเมืองจนกระทั่งบริเวณนั้นแทบจะมีสภาพเหมือนเป็นห้องจัดแสดงเฟอร์นิเจอร์เลยทีเดียว ชาวโรมันนั่งเป็นกลุ่ม กลุ่มละสิบหรือยี่สิบคน แต่ละคนต่างพูดคุยและหัวเราะกัน ในขณะที่จิตวิญญาณแห่งสายลม...หรือออร์ว้า...บินโฉบไปมาเหนือศีรษะเพื่อส่งอาหารนานาชนิดทั้งพิซซ่า แซนด์วิช มันฝรั่งทอด เครื่องดื่มเย็น และคุกกี้อบใหม่ นอกจากนี้ยังมีพวกผีสีม่วง...ลาร์...สวมชุดโทก้าและเกราะพลทหารโรมันลอยไปมาด้วย ที่ริมขอบของงานเลี้ยงนั้นมีแซเทอร์ (ไม่สิ ฟอนต่างหาก แอนนาเบ็รคิด) เดินไปตามโต๊ะต่างๆ เพื่อขออาหารและเศษเหรียญ ในทุ่งหญ้าใกล้ๆ กันนั้น ช้างศึกเชือกหนึ่งกำลังเล่นอยู่กับคุณนายโอเล็รอย่างสนุกสนาน เด็กๆ กำลังเล่นวิ่งไล่จับกันไปรอบๆ รูปปั้นเทอร์มินัสจำนวนมากที่ตั้งเรียงอยู่ตามแนวเขตหวงห้ามของเมือง ภาพทั้งหมดนี้ทั้งคู่คู้้นตาและคู่แปลกปลอมไปพร้อมๆ กันจนมันทำให้

แอนนาเบ็ธรู้สึกหัวหมุน

สิ่งเดียวที่แอนนาเบ็ธต้องการคือการได้อยู่กับเพอร์ซีย์... ถ้าเลือกได้ก็จะขอยู่ตามลำพังด้วย แต่เธอรู้ว่าจะต้องรอก่อน เพราะการเดินทางของพวกเขาจะสำเร็จลุล่วงได้เธอจำเป็นต้องฟังพาทาชาโรมัน ซึ่งนั่นก็หมายถึงการทำความรู้จักและการผูกมิตรกับพวกเขา

เธอยืนกับเจ้าหน้าที่อีกสองสามคน (รวมถึงเด็กผมบลอนด์ชื่ออ็อกเทเวียที่เพิ่งกลับมาจากการเผาหิมะไปให้เหล่าเทพเจ้า) นั่งกับแอนนาเบ็ธและเพื่อนๆ ของเธอ บนโต๊ะยังมีเพอร์ซีย์กับเพื่อนใหม่อีกสองคนของเขา คือแฟรงก์กับเฮเซลร่วมโต๊ะด้วย

ขณะที่พายุทอร์นาโดแห่งถาดอาหารเคลื่อนมาหยุดบนโต๊ะ เพอร์ซีย์ก็โน้มตัวเข้ามากระซิบว่า "ฉันอยากพาเธอไปเดินที่ยวกรุงโรมใหม่ซะมัดเลย แต่เธอกับฉันสองคนเท่านั้น ที่นี่นะมันสุดยอดไปแล้วล่ะ"

แอนนาเบ็ธควรจะรู้สึกตื่นเต้น แต่เธอกับฉันสองคนเท่านั้น นี่ล่ะคือสิ่งที่เธอกำลังอยากได้อยู่พอดีเลย แต่แทนที่จะเป็นอย่างนั้น ในลำคอของเธอกลับมีความไม่พอใจเอ่อท้นขึ้นมาแทน ทำไมเพอร์ซีย์ถึงได้พูดเกี่ยวกับสถานที่แห่งนี้อย่างกระตือรือร้นนักล่ะ แล้วค่ายฮาล์ฟบลัด... ค่ายของเธอกับเขา บ้านของเธอกับเขาล่ะ

แอนนาเบ็ธพยายามไม่จ้องมองสัญลักษณ์ใหม่บนแขนของเพอร์ซีย์... รอยสัก SPQR ที่เหมือนกับบนแขนของเจสันนั่นเอง ที่ค่ายฮาล์ฟบลัด มนุษย์กึ่งเทพจะได้รับลูกปัดดินเหนียวเพื่อเป็นที่ระลึกถึงจำนวนปีแห่งการฝึกฝน แต่ที่นี่ ชาวโรมันเผารอยสักลงไปใตผิวเนื้อของคนราวกับจะบอกว่า *นายเป็นของเรา*นะ อย่างถาวรด้วย

แอนนาเบ็ธกลืนคำตอกกลับเจ็บๆ ลงไป "ได้สิ แนนอน"

"พอมาคิดๆ ดูแล้วนะ" เพอร์ซีย์พูดอย่างกล้าๆ กลัวๆ "ฉันมีไอเดียอยู่ว่า..."

แล้วเพอร์ซีย์ก็ต้องเงยไปเมื่อเรย์นาชอกกล่าวคำอวยพรก่อนการดื่มให้กับมิตรภาพ

หลังจากแนะนำตัวกันไปทั่วแล้ว ชาวโรมันกับสมาชิกของแอนนาเบ็ธก็เริ่มแลกเปลี่ยนเรื่องราวกัน เจสันเล่าเรื่องที่เขาไปถึงค่ายฮาล์ฟบลัดโดยไม่มีความทรงจำ รวมถึงเรื่องที่เขาได้ทำการเดินทางร่วมกับไฟเพอร์และลิโอเพื่อช่วยเหลือเทพีเฮรา (หรือจูนก็ได้ คุณเลือกเอาเลย...เพราะไม่ว่าจะในภาคกรีกหรือภาคโรมัน นางก็นำราชาัญพอๆ กัน) จากการคุมขังที่บ้านหมาป่าในตอนเหนือของรัฐแคลิฟอร์เนีย

"เป็นไปได้!" อ็อกเทเวียนพูดขึ้น "นั่นเป็นสถานที่อันศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของเราะ ถ้าพวกยักษ์จับเทพีซังค์ไปคุมขังที่นั่น..."

"พวกมันคงจะทำลายนางไปแล้ว" ไฟเพอร์ขัดจังหวะ "แล้วก็ป้ายความผิดให้ชาวกรีกเพื่อก่อสงครามระหว่างสองค่าย ทีนี้ก็เงียบซะแล้วให้เจสันพูดต่อได้แล้ว"

อ็อกเทเวียนเปิดปากจะโต้ตอบ แต่ก็ไม่มีเสียงเล็ดลอดออกมา แอนนาเบ็ธซักจะชอบมนตร์มหาเสน่ห์ของไฟเพอร์เข้าให้แล้ว จากนั้นเธอก็สังเกตเห็นว่าเรย์นาเอาแต่มองเจสันกับไฟเพอร์สลับไปมาด้วยคิ้วที่ขมวดมุ่น ราวกับเรย์นาเพิ่งสังเกตเห็นเป็นครั้งแรกว่าสองคนนี้เป็นคูรักกัน

"ที่นี่" เจสันเล่าต่อ "เราก็เลยได้รู้เรื่องเกี่ยวกับโกอา เทพีแห่งพื้นพิภพ นางยังคงอยู่ในภาวะหลับใหลก็จริง แต่นางนั่นแหละคือผู้ที่ปลดปล่อยอสุรกายจากนรกทาร์ทารัสและปลุกพวกยักษ์ขึ้นมา พอร์พีเรียนหรือเจ้าหัวหน้าใหญ่ซึ่งเป็นยักษ์ตนที่เราต่อสู้ด้วยในบ้านหมาป่านะเขาบอกว่าเขาจะคอยทัพกลับไปยังดินแดนโบราณ...ซึ่งก็คือประเทศกรีซนั่นเลย เขาวางแผนจะปลุกโกอาและทำลายเหล่าเทพเจ้าแบบ...เขาใช้คำว่าอะไรนะ ถอนรากถอนโคน"

เพอร์ซีย์พยักหน้าอย่างครุ่นคิด "โกอาฆ่าคุณวายนอยู่แถวๆ นี้เหมือนกัน"

เราเองก็ได้เผชิญหน้ากับราชินีหน้าซี้ดินมาแล้ว"

เพอร์ซีย์เล่าเรื่องราวฝ่ายของตนบ้าง เขาบอกว่าตัวเองตื่นขึ้นมาในบ้านหมาป่าโดยไม่มีควมทรงจำอะไรเลยนอกจากชื่อเพียงชื่อเดียว...
แอนนาเบ็ธ

พอได้ยินเช่นนั้นแอนนาเบ็ธก็ต้องพยายามอย่างยิ่งที่จะไม่ร้องให้ออกมา เพอร์ซีย์เล่าต่อว่าเขาได้เดินทางไปยังรัฐอลาสก้ากับแฟรงก์และเฮเซล...จากนั้นก็เอาชนะยักษ์อัลคีโอเนียส ปลดปล่อยทานาโทส เทพเจ้าแห่งความตาย และกลับมาพร้อมกับหัวคทาอินทรีทองคำประจำค่ายโรมันที่สูญหายไป ซึ่งพวกเขาก็ได้เอามาใช้ขับไล่กองทัพยักษ์ที่มารุกราน

พอเพอร์ซีย์เล่าจบ เจสันก็ส่งเสียงผิวปากวิ๊ดวิ๊ดด้วยความชื่นชม "มีน่าล่ะพวกเขาถึงได้ยกให้นายเป็นแม่ทัพ"

อ็อกเทเวียนแค้นหัวเราะ "ซึ่งหมายความว่าตอนนี้เรามีแม่ทัพถึงสามคนแล้วนะ! กฎระบุชัดว่าเรามีได้แค่สองคนเท่านั้น!"

"แต่มองในแง่ดี" เพอร์ซีย์ว่า "ทั้งเจสันกับฉันต่างก็มียศสูงกว่านายนะอ็อกเทเวียน เพราะงั้นเราทั้งคู่สามารถสั่งให้นายหุบปากได้"

ใบหน้าของอ็อกเทเวียนกลายเป็นสีม่วงขึ้นมาพอๆ กับสีเลือดยึดประจำค่ายโรมันเลยทีเดียวน เจสันเอากำปั้นชนกับเพอร์ซีย์

ขนาดเรย์นาก็ยังยิ้มออกมา แม้ว่าแววตาของเธอจะดูขุ่นมัวเล็กน้อยก็ตาม

"ไว้เราค่อยจัดการกับปัญหาเรื่องจำนวนแม่ทัพที่เกินมากันทีหลัง" เรย์นาบอก "เพราะตอนนี้เรามีเรื่องอื่นที่สำคัญกว่าให้ต้องขบคิดกันก่อน"

"ฉันจะหลีกเลี่ยงให้เจสันเอง" เพอร์ซีย์พูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ "มันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร"

"ไม่ใช่เรื่องใหญ่อย่างนั้นหรอก" อ็อกเทเวียนแทบสอาก "ตำแหน่งแม่ทัพแห่งโรมไม่ใช่เรื่องใหญ่อย่างนั้นหรอก"

เพอร์ซีย์ไม่สนใจอีกเทเวียน เพียงแต่หันไปทางเจสัน "นายเป็นน้องชายของธาเลีย เกรซลินะ โท พวกนายทั้งคู่ดูไม่เหมือนกันเลยนะเนี่ย"

"ใช่ ฉันก็สังเกตเห็นอยู่" เจสันว่า "ยังไงก็ตาม ขอบใจนะที่ช่วยปกป้องค่ายของฉันเอาไว้ตอนที่ฉันไม่อยู่ นายทำได้ดีทีเดียว"

"ขอพูดแบบเดียวกันกับนายเหมือนกัน" เพอร์ซีย์ตอบ

แอนนาเบ็ชเตะหน้าแข็งเพอร์ซีย์ เธอไม่อยากจะไปขัดจังหวะความรักของลูกผู้ชายที่กำลังเบงบานหรือกระ แต่เธอก็พุดถูก ตอนนี้มีเรื่องสำคัญที่ทุกคนต้องมาหารือกันก่อน "เราควรจะมาคุยเรื่องคำพยากรณ์บทที่ใหญ่กันนะ ฟังดูเหมือนกับว่าชาวโรมันเองก็รู้เรื่องคำพยากรณ์บทนี้เหมือนกันใช่ไหม"

เธียนพุกหน้า "เราเรียกมันว่าคำพยากรณ์แห่งเจ็ดมนุชย์กึ่งเทพอีกเทเวียน นายท่องจำมันได้ขึ้นใจเลยใช่ไหม"

"แน่นอนสิ" อีอกเทเวียนบอก "แต่เธียนา..."

"ช่วยท่องออกมาด้วย แล้วก็แปลภาษาอังกฤษนะ ไม่ใช่ภาษาละติน"

อีอกเทเวียนถอนหายใจ "พวกเลือดผสมเจ็ดคนจักตอบรับเสียงเพรียกลูพายุหรือเปลวไฟ โลกจักถล่ม..."

"คำปฏิญาณที่ต้องรักษาจนลมหายใจสุดท้าย" แอนนาเบ็ชท่องต่อ "ศัตรูถือคัสตราวุธสู่ประตูแห่งความตาย"

ทุกคนจ้องมองไปที่แอนนาเบ็ช... ยกเว้นแต่ลิโอผู้ซึ่งกำลังหยิบกระดาษพอยล์ที่ใช้ห่อทาโก้มันทำเป็นกัณฑ์เอาไปติดพวกจิตวิญญาณแห่งสายลมอยู่

แอนนาเบ็ชไม่แน่ใจว่าทำไมเธอถึงได้โพล่งโคลงแห่งคำพยากรณ์เหล่านั้นออกมา เธอแค่รู้สึกของตัวเองต้องทำก็เท่านั้น

แล้วเด็กคนที่ตัวโตๆ หน้อยที่ชื่อแพรงก็กึ่งโน้มตัวมาข้างหน้า เขาจ้องมองแอนนาเบ็ชด้วยความที่อะไรสักอย่างราวกับว่าแอนนาเบ็ชเพิ่งจะมีดวงตาที่สามงอกขึ้นมา "เป็นความจริงหรือที่เธอเป็นธิดาแห่ง

มิ...ฉันหมายถึงอาธิน่าล่ะ"

"ใช่แล้ว" อยู่ดีๆ แอนนาเบ็ธก็รู้สึกเหมือนกับว่าเธอกำลังถูกกล่าวหาด้วยความผิดอะไรสักอย่าง "มันมีอะไรน่าแปลกใจตรงไหนเธอ"

อีกเทเวียณพุดเสียงเหยียดหยาม "ถ้าเธอเป็นธิดาของเทพีแห่งสติปัญญาจริงนี่นะ..."

"พอได้แล้ว" เรย์นาตวาดขึ้นมา "แอนนาเบ็ธ เป็นอย่างที่คุณพูดจริง และเธอก็มาที่นี่ด้วยสันติ นอกจากนั้น..." เรย์นามองแอนนาเบ็ธด้วยสายตาหนักอึ้ง "เพอร์ซีย์ก็ชมเธอเอาไว้ซะเยอะแยะเลยล่ะ"

แอนนาเบ็ธต้องใช้เวลาลออยู่ครู่หนึ่งถึงจะถอดความหมายแฝงในน้ำเสียงของเรย์นาได้ เพอร์ซีย์ก็หันหน้ามองต่ำและอยู่ดีๆ ก็เกิดสั่นอกสั่นใจแต่ซีสเบอร์เกอร์ของตัวเองขึ้นมา

แอนนาเบ็ธรู้สึกไบหน้าร้อนผ่าว โอ เหล่าเทพเจ้า...เรย์นาเคยพยายามจิบเพอร์ซีย์มาก่อน นั่นอธิบายได้ถึงความขมขื่นในน้ำเสียงของเธอ หรืออาจจะเป็นความอิจฉาเลยด้วยซ้ำ เพอร์ซีย์ปฏิเสธเรย์นาไปเพราะว่าเขาเลือกแอนนาเบ็ธ

ในช่วงขณะนั้นแอนนาเบ็ธได้ยกโทษให้กับความผิดทุกอย่างที่แฟนหนุ่มจีเง่าของเธอเคยทำไปจนหมดสิ้น เธออยากจะเหวี่ยงแขนโอบกอดเพอร์ซีย์เหลือเกิน แต่เธอก็สั่งให้ตัวเองนิ่งเอาไว้

"เอ่อ ขอบใจนะ" แอนนาเบ็ธบอกเรย์นา "ไม่ว่าจะยังไงก็ตาม บางส่วนของคำพยากรณ์นั้นก็เริ่มจะเป็นที่ชัดเจนแล้ว ศัตรูคือศัตรูวุธคู่ประตู่แห่งความตาย...นั่นหมายถึงชาวโรมันกับชาวกรีก เราจะต้องผืนนี้กำลังกันเพื่อตามหาประตู่เหล่านั้น"

แล้วเฮเซล เด็กผู้หญิงที่สวมหมวกทหารม้าและมีผมยาวหยักศกคนนั้นก็หยิบอะไรบางอย่างที่อยู่ข้างๆ จานขึ้นมา มันดูเหมือนเป็นทับทิมเม็ดใหญ่ แต่ก่อนที่แอนนาเบ็ธจะแน่ใจได้ เฮเซลก็เก็บมันลงไปในกระเป๋

เสื้อเนื้อผ้าฝ้ายหยาบของเธอแล้ว

"น้องชายของฉัน นิโคโนะ เขาออกตามหาประตูแห่งความตาย"

เฮเซลว่า

"เดี๋ยวนะ" แอนนาเบ็ธพูดขึ้น "นิโค ดิแอนเงโลโนะเธอ เขาเป็นน้องชายของเธอเธอ"

เฮเซลพยักหน้าด้วยสีหน้าแบบว่านั่นมันก็ชัดเจนอยู่แล้ว คำถามอีกสิบกว่าข้อผุดขึ้นในสมองของแอนนาเบ็ธ แต่ตอนนี้ความคิดของเธอกำลังหมุนตัวเหมือนกับกังหันลมของลิโอ เธอตัดสินใจว่าจะปล่อยเรื่องนี้ไปก่อน "โอเค เมื่อกี้เธอว่าอะไรนะ"

"เขาหายตัวไป" เฮเซลเลียริมฝีปาก "ฉันกลัวว่า...ฉันไม่แน่ใจนะ แต่ฉันคิดว่ามันมีอะไรเกิดขึ้นกับเขา"

"เราจะออกตามหาเขา" เพอร์ซีย์ให้สัญญา "ยังไงเราก็ต้องไปตามหาประตูแห่งความตายอยู่แล้ว ทานาโทสบอกว่าเราจะได้รับคำตอบทั้งสองข้อในกรุงโรม...หมายถึงกรุงโรมดั้งเดิมนะนะ นั่นก็เป็นทางผ่านไปประเทศกรีซอยู่แล้วใช้มั้ยละ"

"ทานาโทสเป็นคนบอกนายอย่างนั้นเธอ" แอนนาเบ็ธพยายามทำความเข้าใจกับความคิดนั้น "เทพเจ้าแห่งความตายนี่นะ"

แอนนาเบ็ธเคยพบเทพเจ้ามาแล้วหลายองค์ เธอถึงกับเคยลงไปที่นรกใต้พิภพมาก่อน แต่การที่เพอร์ซีย์ไปปลดปล่อยความตายซึ่งจำแลงกายมาในร่างมนุษย์เนี่ยมันทำให้เธอรู้สึกสยดสยองมาก

เพอร์ซีย์กดเบอร์เกอร์ของตนคำหนึ่ง "ในตอนนั้นที่ความตายเป็นอิสระแล้ว เราก็สามารถทำให้อสุรกายสลายร่างและส่งมันกลับสู่นรกทาร์ทารัสได้เหมือนอย่างที่เคยเป็น แต่ตราบเท้าที่ประตูแห่งความตายยังคงเปิดอยู่ พวกมันจะกลับมาเรื่อยๆ"

ไพเพอร์เอามีอบิดขหนกที่ติดอยู่กับผมเล่น "เหมือนน้ำที่ซึมออกมา

จากเขื่อนลินะ" เธอว่า

"ใช่เลย" เพอร์ซีก็ยิ้ม "เรามีรู้วเขื่อนๆ* แล้วละ"

"อะไรนะ" โฟเพอร์ถาม

"ไม่มีอะไรหรอก" เพอร์ซีบอก "มุกตลกวงในนะ ประเด็นก็คือเราจะต้องตามหาประตูเหล่านั้นแล้วปิดมันก่อนมุ่งหน้าไปประเทศกรีซ เป็นวิธีเดียวที่เราจะมีโอกาสสังหารพวกยักษ์แล้วทำให้พวกมันตายอยู่อย่างนั้นได้"

เธียนาหยิบแอปเปิ้ลลูกหนึ่งมาจากถาดผลไม้ที่ลอยผ่าน เธอหมุนมันไปมาในนิ้วมือพลางฟังพินิจพื้นผิวสีแดงเข้มนั้น "นายเสนอให้เราเดินทางไปยังประเทศกรีซด้วยเรือรบของพวกนายอย่างนั้นหรือ นายรูรีเปล่าวา ดินแดนโบราณนั้น...กับมาเรอสตรัมนะ...มันอันตรายมากเลยนะ"

"แมรีไหนนะ" ลีโอถาม

"มาเรอสตรัม" เจสันอธิบาย "แปลว่าทะเลของเรา มันคือคำที่ชาวโรมันโบราณใช้เรียกทะเลเมดิเตอร์เรเนียน"

เธียนาพยักหน้า "อาณาเขตที่เคยเป็นจักรวรรดิโรมันนี้ไม่เพียงแต่เป็นสถานที่กำเนิดของเหล่าเทพเจ้า แต่มันยังเป็นบ้านดั้งเดิมแห่งเหล่าสุรกายอีกด้วย รวมถึงยักษ์ไททันและบรรดายักษ์อื่นๆ...กับสิ่งที่เลวร้ายยิ่งกว่านั้น ถ้าคิดว่าการเดินทางของมนุษย์กึ่งเทพในอเมริกาอันตรายแล้วละก็ ที่นั่นนะมันอันตรายยิ่งกว่าถึงสิบเท่าเชียว"

"เธอเคยพูดว่าลาสก้าเองก็อันตรายเหมือนกัน" เพอร์ซีเตือนความจำเธียนา "แต่เราก็อังรอดมาได้"

เธียนาส่ายหัว เล็บของเธอจิกผิวแอปเปิ้ลจนมันเป็นรอยรูปจันทร์เสี้ยว "เพอร์ซี การเดินทางในทะเลเมดิเตอร์เรเนียนนะเป็นเรื่องอันตรายในระดับที่เทียบกะอะไรอย่างอื่นไม่ได้เลยละ มันเป็นอาณาเขตหวงห้ามสำหรับมนุษย์กึ่งเทพชาวโรมันมาหลายศตวรรษแล้ว ไม่มีวีรบุรุษสติดีคนไหนจะไป

* ดูในเล่ม 3 ภาค 'เพอร์ซี แจ็กสันกับคำสาปแห่งไททัน' หน้า 220

ที่นั่นกันหรือ"

"งั้นเราก็สบายแล้วละ!" ลีโอนีก็ยิ้มกว้างอยู่เหนือก้นห่มของเขา "เพราะเราทั้งหมดน่าจะบ้ากันทั้งนั้นเลย จริงมั๊ยล่ะ นอกจากนั้นนะ เรืออาร์โกสองนี่ก็เป็นเรือรบระดับ-สุด-ยอดอีกด้วย เธอพาเราผ่านไปได้นะ"

"และเราจะต้องรีบด้วย" เจสันเสริม "เพราะฉันไม่รู้หรือกันว่าพวกยักษ์กำลังวางแผนอะไรอยู่ แต่โกอากำลังมีสติรู้ตัวมากขึ้นเรื่อยๆ นางบุกรุกเข้ามาในความฝัน ปรากฏตัวในสถานที่แปลกๆ และเรียกอสูรกายที่ทรงพลังมากขึ้นเรื่อยๆ ออกมา เราจะต้องหยุดพวกยักษ์ให้ได้ก่อนที่พวกมันจะสามารถปลุกนางให้ตื่นอย่างเต็มที่"

แอนนาเบ็ธตัวสั่นระริก เพราะหลังๆ มานี้เธอเองก็ฝันร้ายอยู่บ่อยครั้งเหมือนกัน

"พวกเลือดผสมเจ็ดคนจกตอบรับเสียงเพรียก" แอนนาเบ็ธพูด "มันจะต้องเป็นกลุ่มผสมระหว่างสองค่าย เจสัน ไพเพอร์ ลีโอ กับฉัน นี่เป็นสี่คนแล้ว"

"แล้วก็มีฉัน" เพอร์ซีย์เสริม "ตามด้วยเฮเซลกับแฟรงก์ ครบเจ็ดพอดี"

"อะไรนะ" อ็อกเทเวียนผุดลุกขึ้นยืน "เราควรจะยอมรับเรื่องนั้นกันง่าย ๆ อย่างนี้เลยหรือ โดยไม่มีการลงคะแนนเสียงในสภา ไม่มีการอภิปรายอย่างเหมาะสมเนี่ยนะ ไม่มี..."

"เพอร์ซีย์!" ยักษ์ไซโคลอปส์ไทสันวิ่งเข้ามาพร้อมกับคุณนายโอเลียรี ที่นั่งอยู่บนหลังของเจ้าสุนัขปีศาจคือฮาร์ปี* ซึ่งผมมแห่งที่สุดตนหนึ่งเท่าที่แอนนาเบ็ธเคยเห็นมา...เธอเป็นเด็กผู้หญิงที่ดูมโหฬารและมีผมสีแดงเป็นฟอยๆ เธอสวมชุดกระโปรงผ้ากระสอบและมีปีกขนนกสีแดงคู่หนึ่ง

แอนนาเบ็ธไม่รู้เลยว่าฮาร์ปีตนนี้มาจากไหน แต่เธอก็รู้สึกอับอายหัวใจเมื่อได้เห็นไทสันซึ่งตอนนี้อยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตสักหลาดกับกางเกงผ้าฝ้ายหยาบ

* Harpy สัตว์ประหลาดในตำนาน ส่วนศีรษะและหน้าอกเป็นหญิง ร่างกายท่อนล่างเป็นนก มีกรงเล็บแหลมคม

อีกทั้งเขายังเอาป้ายผ้า SPQR มาผูกกลับข้างอยู่บนหน้าอกอีกด้วย แม่แอนนาเบิร์ชจะเคยมีประสบการณ์เลวร้ายเกี่ยวกับยักษ์ไซคลอปส์มามาก แต่ไทลันก็เรียกว่าเป็นยักษ์ไซคลอปส์ที่น่ารักจริงๆ เขายังเป็นน้องชายต่างแม่ของเพอร์ซีย์อีกด้วย (เรื่องมันยาว) ซึ่งนั่นทำให้ไทลันแทบจะเรียกได้ว่าเป็นครอบครัวของเธอเลยก็เดียว

ไทลันมาหยุดอยู่ข้างที่นั่งของพวกเขาแล้วโบกมืออูมๆ ของเขาไปมา ดวงตาสีน้ำตาลดวงโตนั้นเต็มไปด้วยความกังวล "เอลล่ากลัวนะ" เขาบอก

"มะ...มะ...ไม่เอาเรือแล้ว" ฮาร์ปีตนั้นหันพูดกับตัวเองพลางจิกขนอย่างไม่เป็นสุข "ไททานิก, ลูซิทาเนีย, แพ็กซ์...พวกฮาร์ปีไม่เหมาะกับเรือ"

ลิโอห์รตา เขามองเฮเซลที่นั่งอยู่ข้างๆ "แม่สาวไกคนนั้นเพิ่งจะเอาเรือของฉันไปเปรียบกับเรือไททานิกเนี่ยนะ"

"เธอไม่ใช่ไกนะ" เฮเซลเลี้ยงสายตาไปทางอื่นราวกับว่าลิโอทำให้เธอรู้สึกกระสับกระส่าย "เอลล่าเป็นฮาร์ปีต่างหาก เธอก็แค่...ขี้ตื่นไปหน่อยเท่านั้นเอง"

"เอลล่าสวย" ไทลันพูดขึ้น "แล้วก็กลัวด้วย เราต้องพาเธอไปที่อื่น แต่เธอจะไม่ยอมขึ้นเรือลำนั้น"

"ไม่เอาเรือ" เอลล่าทวนคำ จากนั้นก็เพ่งมองแอนนาเบิร์ชตรงๆ "ไซคราย เธออยู่ไหน ธิดาแห่งปัญญาเดินลำพัง..."

"เอลล่า!" แพรงก์ลุกพรวดจากที่นั่ง "บางทีนี้อาจไม่ใช่เวลาเหมาะที่จะ..."

"ตราแห่งอาธีน่าเผาผลาญโรม" เอลล่าท่องต่อโดยเอาปีกทั้งสองข้างปิดหู แถมยังตะเบ็งเสียงดังกว่าเดิมอีก "ฝ่าแผ่นดินไหวดับปรารถนาคู่สวรรค์ กุมกฤษแจสู่ความตายอันนิรันดร์ ดาวซ่มยักษ์มีสีทองคู่มองพรรณกรงถักทอมอบชัยม่น้อย่างร้าวราน"

ผลที่เกิดขึ้นนั้นราวกับว่ามีใครโยนลูกระเบิดแสง* ลงมาบนโต๊ะเลยทีเดียว ทุกคนต่างมองไปที่ฮาร์ปีตานั้น ไม่มีใครพูดอะไร หัวใจของแอนนาเบ็ธเต้นระทึก ตราแห่งอาธิน่า... เธอต้องขึงใจเอาไว้ไม่ให้เอามือล้วงดูในกระเป๋า แต่เธอก็รู้สึกได้เลยว่าเหรียญเงินเหรียญนั้นกำลังอุ่นขึ้นเรื่อยๆ... นี่เป็นของขวัญต้องคำสาปที่เธอได้รับมาจากแม่ จึงตามตราแห่งอาธิน่าไปจงล้างแค้นให้กับเรา

รอบๆ พวกเธอ เสียงของการเลี้ยงฉลองยังคงดำเนินอยู่ แต่มันก็เหมือนจะเงียบไปและฟังดูห่างไกลกว่าเดิม ราวกับว่าที่นั่นกลุ่มเล็กๆ ของพวกเธอตรงนั้นได้หลุดเข้าไปอยู่ในมิติอื่นที่เงียบสงัดแล้ว

เพอร์ซีย์เป็นคนแรกที่ตั้งสติได้ เขาลุกขึ้นยืนแล้วคว้าแขนของไอล่า "ฉันทึ่งแล้ว!" เพอร์ซีย์แสวงพูดด้วยน้ำเสียงกระตือรือร้น "ทำไมนายไม่พาเอลล่าไปเดินสูดอากาศซะหน่อยล่ะ นายกับคุณนายโอเลียรีนะ..."

"ดีกว่าก่อน" อ็อกเทเวียนกำตุ๊กตาหมีตัวหนึ่งของเขาเอาไว้แน่น เขาบีบคอมันด้วยมือที่สั่นระริก ดวงตาก็จับจ้องอยู่ที่เอลล่า "เมื่อไหร่เธอพูดว่าอะไรนะ มันฟังเหมือนเป็น..."

"เอลล่าอ่านหนังสือมาเยอะนะ" แพรงก็โพล่งขึ้น "เราไปเจอเธอมาจากห้องสมุด"

"ใช่แล้ว!" เฮเซลว่า "บางทีมันอาจจะเป็นอะไรที่เธอเคยอ่านมาจากหนังสือซักรเล่มก็ได้"

"หนังสือ" เอลล่าพยายามจะช่วยพูด "เอลล่าชอบหนังสือ"

เมื่อได้พูดสิ่งที่อยู่ในหัวออกไปแล้ว ฮาร์ปีตนั้นก็ดูผ่อนคลายลง เธอนั่งขัดสมาธิอยู่บนหลังของคุณนายโอเลียรีพลางแต่งขนปีกของตัวเองไปด้วย

แอนนาเบ็ธมองเพอร์ซีย์ด้วยความสงสัยใคร่รู้ เห็นได้ชัดว่าเขา แพรงก็

* flash grenade กระบอมมือที่เมื่อขว้างออกไปแล้วก่อให้เกิดแสงสว่างวาบพร้อมกับเสียงดังสนั่น มักใช้เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจในปฏิบัติการช่วยเหลือตัวประกันมากกว่าที่จะเป็นอาวุธสังหาร

และเฮเซลกำลังปกปิดอะไรบางอย่างอยู่ และก็เห็นได้ชัดพอกันว่าสิ่งที่เอลล่า
เพิ่งจะท่องออกมาก็คือคำพยากรณ์บทหนึ่ง...เป็นบทที่เกี่ยวกับเธอเสียด้วย

เพอร์ซีย์ทำสีหน้าแบบว่า *ช่วยหน่อยสิ*

"นั่นเป็นคำพยากรณ์" อ็อกเทเวียนยื่นกระดาษ "มันฟังดูเหมือนคำพยากรณ์
เลย"

ไม่มีใครตอบ

แอนนาเบ็ธไม่แน่ใจไปกว่าสถานการณ์มันเป็นอย่างไร แต่เธอก็เข้าใจ
ได้ว่าเพอร์ซีย์กำลังจะเจอปัญหาใหญ่เข้าแล้ว

แอนนาเบ็ธเค้นเสียงหัวเราะขึ้นมา "เอาจริงหรือ อ็อกเทเวียน
บางทีพวกฮาร์ปีที่นี่ ในฝั่งโรมันนี่นะอาจจะแตกต่างกับฮาร์ปีของเราก็ได้นะ
เพราะฮาร์ปีของเราแค่ฉลาดพอให้เก็บกวาดบ้านพักกับทำอาหารกลางวันได้
แค่นั้นแหละ ฮาร์ปีของพวกนายทำนายอนาคตได้ด้วยเธอ แล้วนายต้อง
ขอความเห็นจากพวกเธอในการพยากรณ์ด้วยรีเปล่าละ"

คำพูดของแอนนาเบ็ธให้ผลอย่างที่เราตั้งใจไว้ บรรดาเจ้าหน้าที่
ชาวโรมันต่างพากันหัวเราะเบาๆ บ้างเพ่งพินิจเอลล่า จากนั้นก็หันไปมอง
อ็อกเทเวียนแล้วแค่นหัวเราะ การที่แม่สาวโกสัสทนจะมาประกาศคำพยากรณ์
แบบนี้ดูท่าว่าจะเป็นเรื่องเหลวไหลในสายตาของชาวโรมันมากพอๆ กับใน
สายตาของชาวกรีกเลยทีเดียว

"ฉัน เอ่อ..." อ็อกเทเวียนปล่อยตุ๊กตาหมี "ก็ไม่ใช่หรอก แต่..."

"เธอก็คงแค่วางอะไรที่เคยอ่านขึ้นมา" แอนนาเบ็ธพูด "อย่างที่
เฮเซลบอกแหละ นอกจากนั้นเรายังมีคำพยากรณ์ของจริงให้ต้องกังวลอยู่
แล้วด้วย"

จากนั้นแอนนาเบ็ธหันไปหาไทลีน "เพอร์ซีย์พูดถูกแล้ว นายพาเอลล่า
กับคุณนายโอเลียร์เดินทางผ่านเงาไปเที่ยวที่อื่นกันซักพักเถอะ เอลล่าจะ
โอเคม๊ยะ"

" 'สุนัขใหญ่หนีลัยดี' " เอลล่าพูด "โอล์ดเยลเลอร์* ปี 1957
บทภาพยนตร์โดยเฟรด กิปสัน และวิลเลียม ทันเบิร์ก"

แอนนาเบิร์ชไม่แน่ใจนั้กว่าคำตอบนั้หมายความว่าอย่างไร แต่
เพอร์ซีย์ก็ฉึกยั้มราวกับว่าปัญหาได้คลี่คลายลงแล้ว

"เยี่ยม!" เพอร์ซีย์ร้อง "ไว้เสร็จแล้วเราจะส่งข้อความไอรืสหาพวกนาย
และค่อยตามไปที่หลังนะ"

ชาวโรมันหันไปมองเรย์นาเพื่อรอคำตัดสินของเธอ แอนนาเบิร์ช
กลั้้นหายใจ

เรย์นาตีหน้าตายได้เก่งมากทีเดียว เธอจับจ้องเอลล่า แต่แอนนาเบิร์ช
เดาไม่ออกเลยว่เธอกำลังคิดอะไรวอยู่

"ได้" แม่ทัพผู้นั้พูดขึ้นในที่ลุด "ไปเถอะ"

"เย!" ไทลันลั้กอดทุกคนไปรอบโ้ตะ...แม้แต่อั๊กเทเวียนก็ด้วย
ซึ่งเขาก็ไม่ได้ดูยินดีปรืดาเลย จากนั้นไทลันก็ป็นขึ้นหลังของคุณนายโอล์เลียรี
ไปพร้อมกับเอลล่า แล้วเจ้าสุนัขปีศาจก็วิ่งออกไปจากลานคนเมือง ทั้งหมด
พุ่งตรงเข้าไปในเงามีดบนผนังอาคารสภาแล้วหายแวบไป

"เฮลละ" เรย์นาวางแอปเปิ้ลที่เธอยังไม่ได้กินลงบนโ้ตะ "อั๊กเทเวียน
พูดถูกอย่างหนึ่ง เราจะต้องได้รับการอนุมัติจากสภาก่อนที่เราจะปล่อย
พลทหารโรมันนายไหนออกไปทำการเดินทาง...โดยเฉพาะการเดินทางที่
อันตรายขนาดนั้นด้วยแล้ว"

"เรื่องทั้งหมดนี้มันมีแต่กลั้้นอายุแห่งการทรยศ" อั๊กเทเวียนพูดเสียง
ฮืดฮัด "ไทริมลั้้นไม่ใช่เรือแห่งสันติ!"

"ขึ้นเรือสิเพื่อน" ลีโอล์เสนอ "ฉันจะพาตัวตัวเอง นายจะลองถือทางลั้
ดูก็ได้นะ และถ้าทำได้ดีลั้ะก็ ฉันจะหาหมวกกั้ปตันกระดาศาใบเล็ก ๆ
มาให้นายสวมเลย"

* Old Yeller

อ็อกเทเวียนหายใจแรงจนจมูกบาน "แกกล้า..."

"ก็เป็นความคิดที่ดีนะ" เรย์นาพูดขึ้น "อ็อกเทเวียน ไปดูเรือกับเขาซะ เราจะเปิดประชุมสภากันในอีกหนึ่งชั่วโมง"

"แต่..." อ็อกเทเวียนเงิบไป เพราะดูเหมือนเขาจะอ่านสีหน้าของ เรย์นาออกมาว่าถ้าขึ้นยังเถียงอยู่อีก นั่นจะต้องส่งผลร้ายต่อสุขภาพของเขา แน่ๆ "ก็ได้"

ลิโอลุกขึ้นยืน เขาหันไปหาแอนนาเบ็ธ แล้วรอยยิ้มของเขาก็ เปลี่ยนไป มันเกิดขึ้นเร็วมากจนแอนนาเบ็ธนึกว่าเธอตาผาดไปเอง แต่ใน ช่วงเวลานั้นมันเหมือนกับมีใครคนอื่นมายืนอยู่แทนที่ลิโอพร้อมกับฉีกยิ้ม เย็นเยือกแบบมีประกายอำมหิตในดวงตา แต่พอแอนนาเบ็ธกะพริบตาถี่ๆ ลิโอก็กลับไปเป็นลิโอคนเดิมที่มีรอยยิ้มแบบภูตจอมชนอีกครั้ง

"เดี๋ยวจะรีบไปรีบมานะ" ลิโอรับรอง "นี่จะต้องเป็นมหากาพย์แน่ๆ"

แอนนาเบ็ธรู้สึกเย็นเยือกอย่างน่าสะพรึงกลัว ในขณะที่ลิโอกับ อ็อกเทเวียนเดินไปยังบันไดเชือก เธอก็คิดจะตะโกนเรียกทั้งคู่กลับมา...แต่ เธอจะอธิบายการกระทำนั้นได้อย่างไรกันละ จะให้บอกทุกคนว่าเธอเป็น บ้าไปแล้วว่าเธอเห็นภาพหลอนและรู้สึกหนาวเยือกอย่างนั้นนะหรือ

บรรดาจิตวิญญาณแห่งสายลมกำลังเก็บจาน

"เอ่อ เรย์นา" เจสันพูดขึ้น "ถ้าเธอไม่รังเกียจ ฉันจะขอพาไฟเพอร์ ไปเดินเล่นก่อนเข้าประชุมสภาน้อยนะ เธอยังไม่เคยเห็นกรุงโรมใหม่เลย"

สีหน้าของเรย์นาแข็งกระด้างขึ้นมา

แอนนาเบ็ธนึกสงสัยว่าทำไมเจสันถึงได้ที่ขนาดนั้นะเนี่ย เป็นไปได้ ด้วยหรือที่เขาจะไม่รู้ตัวเลยว่าเรย์นาชอบเขามากแค่ไหน สำหรับแอนนาเบ็ธ แล้วมันชัดเจนมากทีเดียว แล้วการขอพาแฟนใหม่ของเขาไปเที่ยวชมเมือง ของเรย์นาก็มันก็เหมือนกับการเอาเกลือผสมสดซัดๆ

"ได้สิ" เรย์นาตอบเสียงเย็นชา

เพอร์ซีย์จับมือแอนนาเบ็ธ "อ้า ถ้างั้นฉันก็ด้วย ฉันอยากจะพาแอนนาเบ็ธไป..."

"ไม่ได้" เรย์นาทวาด

เพอร์ซีย์ขมวดคิ้ว "เธอว่าไงนะ"

"ฉันมีอะไรอยากคุยกับแอนนาเบ็ธซักหน่อย" เรย์นาว่า "ตามลำพังด้วย ถ้านายไม่รังเกียจนะ สหายแม่ทัพของฉัน"

น้ำเสียงของเรย์นาบ่งบอกชัดเจนว่าเธอไม่ได้กำลังขออนุญาต

ไอเย็นแล่นวาบไปตามสันหลังของแอนนาเบ็ธ เธอนึกสงสัยว่าเรย์นาคิดจะทำอะไร บางทีแม่ทัพคนนี้อาจจะไม่ชอบใจที่ผู้ชายสองคนซึ่งปฏิเสธ เธอจะพาแฟนของพวกเขาไปเที่ยวชมเมืองของเธอก็ได้ หรือบางทีมันอาจมีอะไรที่เธออยากจะพูดเป็นการส่วนตัวจริงๆ แต่ไม่ว่าจะเป็นอันไหนก็ตาม แอนนาเบ็ธก็รู้สึกกังวลใจที่จะไปอยู่กับผู้นำของชาวโรมันโดยปราศจากอาวุธ

"ไปกัน ธิดาแห่งอาธิ์นา" เรย์นาลุกจากที่นั่ง "ไปเดินเล่นกับฉันหน่อย"

IV

แอนนาเบิร์ธ

แอนนาเบิร์ธอยากจะเกลียดกรุงโรมใหม่ แต่ในฐานะสถาปนิกไฟแรงเธอก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกชื่นชมสวนดอกไม้ซึ่งล้วนเป็นชั้นๆ น้ำพุ วิหารทางเดินปูหินสายคดเคี้ยว และคฤหาสน์สีขาวยเปล่งประกาย หลังจากสงครามยักษ์ไททันเมื่อฤดูร้อนที่แล้วเธอก็ได้ทำงานในฝันของเธอ นั่นคือการออกแบบพระราชวังแห่งภูเขาโอลิมปัสใหม่ แต่ขณะที่เธอกำลังเดินอยู่ภายในเมืองขนาดย่อส่วนแห่งนี้ เธอกลับเอาแต่คิดว่า ฉันน่าจะออกแบบยอดโดมแบบนี้บ้างนะ ฉันชอบการที่พวกเขาเอาเสาหินมาตั้งเรียงเข้าไปสู่ลานโล่งจริงๆ เลย เห็นได้ชัดว่าใครก็ตามที่เป็นคนออกแบบกรุงโรมใหม่นี้จะต้องทุ่มเทเวลาและความรักให้กับโครงการนี้เป็นอย่างมากแน่ๆ

"เรามีสถาปนิกและช่างก่อสร้างที่เก่งที่สุดในโลก" เรย์นาพูดราวกับว่าเธอสามารถอ่านความคิดของแอนนาเบิร์ธได้ "กรุงโรมมีมาโดยตลอดโรมในยุคโบราณนะเพราะเรามีมนุษย์กึ่งเทพจำนวนมากที่เลือกอยู่ที่นั่นต่อหลังปลดประจำการจากกองทหารโรมันแล้ว พวกเขาเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยของเรา ลงหลักปักฐานและมีครอบครัว เพอร์ซีเองก็ดู

จะสนใจในข้อนี้ละ"

แอนนาเบิร์นก็สงสัยว่านั่นมันหมายความว่าอะไร และเธอก็จะผลอ
ทำหน้าดูออกมามากกว่าที่เธอรู้ตัวละมั้ง เพราะเธียนากำลังหัวเราะอยู่

"เธอเป็นนักรบ" แม่ทัพคนนั้นพูด "เธอมีเปลวไฟในดวงตา"

"ขอโทษที" แอนนาเบิร์นพยายามคลายแหวดตาตุ๋น

"ไม่จำเป็น ฉันเป็นธิดาแห่งเบลโลนานะ"

"เทพีสงครามของชาวโรมันหรือ"

เธียนพยักหน้า เธอหันไปส่งเสียงผิวปากเหมือนกับจะเรียกแท็กซี่
แล้วสักพักก็มีสุนัขโลหะสองตัววิ่งเข้ามา...เป็นหุ่นจักรกลสุนัขเกรย์ฮาวนด์
ตัวหนึ่งสี่เอน ตัวหนึ่งสี่ทอง พวกมันเดินคลอเคลียขาของเธียนกลาง
จ้องมองแอนนาเบิร์นด้วยดวงตาทับทิมเรืองวาว

"สัตว์เลี้ยงของฉัน" เธียนอธิบาย "ออร์มกับอาร์เจนทัม เธอไม่รังเกียจ
ที่จะให้พวกมันไปเดินเล่นด้วยกันใช่ไหม"

อีกครั้งที่แอนนาเบิร์นรู้สึกว่ามันไม่ใช่คำขอละเลย เธอสังเกตเห็นว่าฟัน
ของสุนัขเกรย์ฮาวนด์คู่นี้ดูเหมือนหัวลูกศรเหล็กกล้าไม่มีผิด แม้ภายในเมือง
จะเป็นเขตปลอดอาวุธ แต่สัตว์เลี้ยงของเธียนก็สามารถฉีกเธอเป็นชิ้นๆ
ได้แน่ถ้าหากพวกมันเลือกที่จะทำอย่างนั้น

เธียนพาแอนนาเบิร์นเดินไปยังร้านค้าเฟ็กกลางแจ้งแห่งหนึ่งที่ได้ชี้ด
ว่าบริกรู้จักเธอดี เขายิ้มแล้วยื่นถ้วยสำหรับถือไปนอกร้านให้เธอ จากนั้น
ก็ยื่นอีกถ้วยให้แอนนาเบิร์น

"อยากดื่มบ้างมั๊ย" เธียนถาม "พวกเขาชงช็อกโกแลตร้อนได้พิเศษ
มากเลยนะ ก็ไม่เชิงว่าจะเป็นเครื่องดื่มแบบชาวโรมันหรอก..."

"ช็อกโกแลตออกจะเป็นของสากล" แอนนาเบิร์นบอก

"ถูกต้องเลย"

มันเป็นป้ายเตือนมิถุนายนอันอบอุ่น แต่แอนนาเบิร์นก็รับเครื่องดื่มนั้น

มาแล้วกล่าวขอบคุณ ทั้งสองคนเดินต่อไปโดยมีสุนัขสีทองและสีเงินของ เรย์น่าวิ่งอยู่ใกล้ๆ

"ในค่ายของเรา" เรย์นาพูดขึ้น "อาธิน่าก็คือมิเนอร์วา เธอพอจะคุ้นๆ บ้างมั้ยว่าภาคโรมันของนางนั้นแตกต่างไปยังไง"

แอนนาเบ็ธไม่เคยครุ่นคิดเรื่องนี้อย่างจริงจัง จังๆ มาก่อนเลย เธอ นึกถึงตอนที่เทอร์มินัสเรียกอาธิน่าว่าเทพีองค์นั้นราวกับว่านางเป็นเทพีผู้นำ อภัยอะไรสักอย่าง ส่วนอีกเทเวียนก็ทำท่าราวกับว่าแค่การที่แอนนาเบ็ธ เกิดมานั้นมันก็เป็นความผิดแล้ว

"ฉันเดาว่ามีเนอร์วาคงไม่ค่อย...เอ่อ เป็นที่เคารพของคนที่นี่มากนัก ใช่มั้ย"

เรย์นาเป่าควันลอยขึ้นจากถ้วย "พวกเราต้องเคารพมิเนอร์วาสิ นางเป็นเทพีแห่งสิ่งประดิษฐ์และสติปัญญา...แต่นางไม่ได้เป็นเทพี แห่งสงครามอย่างจริงจัง จังๆ หรือกะ ไม่ใช่ในสายตาของชาวโรมัน อีกทั้ง นางยังเป็นเทพีผู้ถือพรหมจรรย์อีกด้วย เช่นเดียวกับไดอาน่า...องค์ที่ พวกเธอเรียกว่าอาร์เทมิสนั่นล่ะ เธอจะไม่ได้พบเห็นบุตรีธิดาแห่งมิเนอร์วา ในสถานที่แห่งนี้หรือกะ การที่มีเนอร์วาจะให้กำเนิดลูกๆ นะ...พูดตรงๆ นะ สำหรับพวกเราแล้วมันเป็นเรื่องที่น่าทึ่งน่าตกใจจริงๆ"

"โอ้" แอนนาเบ็ธรู้สึกไบหน้าร้อนวูบ เธอไม่อยากจะลงรายละเอียด เกี่ยวกับการเป็นบุตรีธิดาแห่งอาธิน่าหรือ...อย่างเช่นการที่เธอถือกำเนิด ออกมาจากจิตของเทพีโดยตรง อย่างที่อาธิน่าเองก็ถือกำเนิดออกมาจาก ศีรษะของซุส การพูดคุยเรื่องนั้นมักทำให้แอนนาเบ็ธรู้สึกกระตาคใจ ราวกับว่าเธอเป็นตัวประหลาดอะไรสักอย่าง คนชอบมาถามเธอเป็นประจำ เล่าว่าเธอมีสะดือหรือเปล้า ซึ่งนั่นก็เป็นเพราะการกำเนิดอย่างมหัศจรรย์ ของเธอนั่นเอง แนนอนว่าเธอต้องมีสะดือสิ เธออธิบายไม่ได้หรือว่ามี ใต้อย่างไร และเธอเองก็ไม่ได้อยากจะรู้ขนาดนั้นด้วย

"ฉันเข้าใจดีที่ว่าชาวกรีกไม่ได้มองแบบเดียวกันกับพวกเรา" เรย์นา พูดต่อ "แต่ชาวโรมันถือคำปฏิญาณแห่งพรหมจรรย์เป็นจริงเป็นจังมาก ยกตัวอย่างเช่นหญิงพรหมจารีผู้เฝ้ากองไฟแห่งเวสตามะ...ถ้าหากพวกนาง ผิดคำปฏิญาณและไปตกหลุมรักใคร่เข้า พวกนางจะถูกฝังทั้งเป็น ดังนั้น ความคิดที่ว่าเทพีพรหมจารีสักองค์จะไปมีลูก..."

"เข้าใจแล้ว" จูจู่ ซ็อกโกแลตร้อนของแอนนาเบ็ธก็มีรสชาติเหมือน ผุ่นดินขึ้นมานในทันใด ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทำไมชาวโรมันถึงได้เอาแต่มองเธอ แปลกๆ "ฉันไม่ควรจะได้เกิดมา และต่อให้ถ้าค่ายของพวกเธอมีบุตรีธิดา แห่งมิเนอรัวา..."

"พวกเขาก็จะไม่ได้เป็นอย่างเธอ" เรย์นาบอก "พวกเขาอาจได้เป็น ช่างฝีมือ ศิลปิน หรือบางทีอาจจะได้เป็นที่ปรึกษา แต่ไม่ใช่ในกรบอย่าง เด็ดขาด ไม่ใช่ผู้นำในภารกิจการเดินทางที่อันตรายแบบนี้"

แอนนาเบ็ธกำลังจะเถียงว่าเธอไม่ใช่ผู้นำของการเดินทางครั้งนี้ อย่างน้อยก็ไม่ใช่อย่างเป็นทางการ แต่เธอก็นึกสงสัยว่าเพื่อนๆ ของเธอ บนเรืออาร์โกสองจะเห็นด้วยหรือเปล่า เพราะในช่วงไม่กี่วันที่ผ่านมาพวกเขา คอยรับคำสั่งจากเธอตลอด...แม้แต่เจสันผู้ซึ่งสามารถขึ้นเป็นผู้นำได้ในฐานะ บุตรแห่งจูปีเตอร์ รวมทั้งไคซเซดจ์ผู้ไม่ค่อยชอบรับคำสั่งจากใครก็ตาม

"ยังมีอีกนะ" เรย์นาตีดนิ้ว แล้วเจ้าออร์มัสุสสีทองของเธอก็วิ่งเข้ามา เธอเกาหูมัน "ฮาร์ปีเอลล่าณะ...ที่เอลล่าพูดขึ้นมามันเป็นคำพยากรณ์จริงๆ เราทั้งคู่ต่างก็รู้ดีจริงมั้ย"

แอนนาเบ็ธกลืนน้ำลาย ดวงตาทับทิมของออร์มัสุสเริบราวอย่างที่ ทำให้เธอรู้สึกอึดอัด เธอเคยได้ยินมาว่าสุนัขสามารถดมกลิ่นความกลัวหรือ แม้แต่สามารถตรวจจับอัตราการหายใจหรือจังหวะชีพจรที่เปลี่ยนไปได้ เธอ ไม่รู้ว่าสุนัขโลหะเวทมนตร์พวกนี้จะทำได้เหมือนกันหรือเปล่า แต่เธอก็ ตัดสินใจว่าการพูดความจริงนั้นคงจะดีกว่า

"มันเหมือนจะเป็นคำพยากรณ์จริงๆ" แอนนาเบ็ธยอมรับ "แต่ฉันเพิ่งจะได้เจอเอลล่าวันนี้เป็นครั้งแรก แล้วฉันก็ไม่เคยได้ยินโคลงบทนั้นมาก่อนเลยด้วย"

"แต่ฉันเคย" เรย์นาเอ่ยเบาๆ "อย่างน้อยก็บางส่วน..."

แล้วเจ้าสุนัขสีเงินที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่หลาที่ส่งเสียงเห่า เด็กกลุ่มหนึ่งกรูกันออกมาจากตรอกใกล้ๆ วิ่งมารุมล้อมอาร์เจนทัม พวกเด็กๆ เล่นกับเจ้าสุนัขขลุ่ยกลางหัวเราะโดยไม่หวาดกลัวพื้นที่แหลมคมดุจมีดโกนเหล่านั้นเลย

"เราควรจะไปกันต่อได้แล้ว" เรย์นาว่า

ทั้งคู่เริ่มเดินขึ้นเนิน พวกสุนัขเกรย์ฮาวนด์ออกวิ่งตามโดยทิ้งพวกเด็กๆ ไว้ข้างหลัง แอนนาเบ็ธคอยเหลือบมองสีหน้าของเรย์นาเป็นระยะๆ ความทรงจำเริ่มปรากฏขึ้นรางๆ...ท่าทางที่เรย์นาเสยผมไปเหนือไว้หลังหูนั้น และแหวนเงินรูปคอบเพลิงกับดาบที่เธอคาด

"เราเคยเจอกันมาก่อน" แอนนาเบ็ธเดา "ตอนนั้นเธอน่าจะยังเป็นเด็กอยู่"

เรย์นาฉีกยิ้มแห้งๆ ให้แอนนาเบ็ธ "เก่งมาก ขนาดเพอร์ซีก็ยังจำฉันไม่ได้เลย แต่แน่นอนว่าส่วนใหญ่แล้วเธอจะคุยกับพี่สาวของฉันที่ชื่อฮีลามากกว่า ตอนนีฮีลลาได้เป็นราชินีแห่งชาวอะเมซอนแล้ว และพี่สาวของฉันก็เพิ่งจะออกเดินทางเมื่อเช้านี้เอง ตั้งแต่ก่อนเธอจะมาถึง ไม่ว่าจะยังไงก็ตามครั้งที่แล้วที่เราได้เจอกัน ตอนนั้นฉันยังเป็นสาวใช้ในบ้านของเซอร์ซี* อยู่เลย"

"เซอร์ซี..." แอนนาเบ็ธจำการเดินทางไปยังเกาะของแมมดในคราวนั้นได้ ตอนนั้นเธออายุสิบสาม เพอร์ซียกกับเธอถูกทะเลเป็ตาจซัดไปขึ้นฝั่ง ฮีลลาเป็นคนออกมาต้อนรับพวกเธอ ฮีลลาได้ช่วยแอนนาเบ็ธล้างเนื้อล้างตัว ทั้งยังนำเสื้อผ้าสวยๆ ชุดใหม่มาให้พร้อมกับช่วยแต่งหน้าให้เธออย่างเต็มที่

* Circe บ้างก็ว่าเธอเป็นราชินีแมมด เชี่ยวชาญด้านการปรุงยา เธอจะลวงศัตรูของเธอให้ดื่มยา และเปลี่ยนพวกเขาเป็นสัตว์นานาชนิด

จากนั้นเซอร์ซีก็ค่อยเปิดฉากพูดจาตะล่อม บอกว่าถ้าหากแอนนาเบิร์ชอยู่บนเกาะแห่งนั้นต่อไป เธอก็จะได้รับการฝึกฝนแวมทนต์จนมีอำนาจล้นเหลือ แอนนาเบิร์ชรู้สึกคล้อยตามขึ้นมาเล็กน้อย จนกระทั่งเธอค้นพบว่าที่แห่งนั้นเป็นกับดัก และเซอร์ซีก็ถูกเปลี่ยนให้กลายเป็นหนูไปแล้ว (อันหลังนี้ดูจะกลายเป็นเรื่องตลกในเวลาต่อมา แต่ในตอนนั้นมันน่าหวาดกลัวมาก) ส่วนเรย์นา... ตอนนั้นเรย์นาเป็นหนึ่งในสาวใช้ที่มาช่วยสงวนผมให้แอนนาเบิร์ช

"เธอ..." แอนนาเบิร์ชพูดด้วยน้ำเสียงอัศจรรย์ใจ "แล้วฮีลลาาก็กลายเป็นราชินีแห่งชาวอะเมซอนไปแล้วเนี่ยนะ พวกเธอทั้งคู่อายุถึงได้..."

"เรื่องมันยาวนะ" เรย์นาบอก "แต่ฉันจำเธอได้ชัดเจนเลยล่ะ เธอกล้าหาญมาก ฉันไม่เคยเห็นใครกล้าปฏิเสธการต้อนรับขับสู้ของเซอร์ซีมาก่อน ส่วนการใช้สติปัญญาเอาชนะนางได้นี้ยิ่งไม่ต้องพูดถึง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าทำไมเซอร์ซีถึงได้มีใจให้เธอ"

น้ำเสียงของเรย์นาฟังดูโศกเศร้าเล็กน้อย แอนนาเบิร์ชคิดว่ามันคงปลอดภัยกว่าถ้าเธอจะไม่ตอบอะไรออกไป

แล้วทั้งคู่ก็มาถึงยอดเนิน มาถึงระเบียงที่มองออกไปเห็นหุบเขาทั้งหุบเขา

"นี่คือที่โปรดของฉันเลย" เรย์นาบอก "สวนแห่งแบ็กคัส"

เถาองุ่นที่สานขัดกันก่อให้เกิดเรือนยอดไม้อยู่เหนือคิระชะ ฟุ้งฝุ้งบินหึ่งๆ อยู่ในมวลดอกสายน้ำผึ้งและมะลิซึ่งทำให้อากาศยามบ่ายอวลไปด้วยกลิ่นหอมอันหลากหลายชวนวิงเวียน ตรงกลางระเบียงนั้นตั้งไว้ด้วยรูปปั้นแบ็กคัสในท่าคล้ายๆ กำลังเต้นบัลเลต์ รูปปั้นนี้ไม่ได้สวมใส่อะไรเลย นอกจากผ้าเตี่ยวผืนหนึ่ง ทั้งยังทำกำบังและเซดิริมฝีปากบ้วนน้ำลงไป

แม้จะยังรู้สึกกังวลใจอยู่ แต่แอนนาเบิร์ชก็แทบจะระเบิดหัวเราะออกมา เพราะเธอรู้อัจฉริยะเจ้าองค์นี้ในภาคกรีก ไดโอนีซุส...หรือที่ชาวค่ายฮาล์ฟบลัด

เรียกกันว่าคุณดี. นั่นเอง เธอรู้สึกดีขึ้นเล็กน้อยเมื่อได้เห็นตาแก่ผู้อำนวยการค่ายซึ่งหยุดคิดถึงคนนั้นมาyingหนึ่งเป็นรูปปั้นอยู่ตรงนี้โดยสวมแต่ผ้าอ้อมและมีน้ำพุ่งออกมาจากปาก

เรย์นาเดินไปหยุดอยู่ตรงริมระเบียง ทิวทัศน์นั้นช่างคุ้มค่ากับการเป็นเขาเหลือเกิน เมืองทั้งเมืองแผ่ขยายอยู่เบื้องล่างราวกับเป็นภาพโมเสกสามมิติ เลยทะเลสาบทางทิศใต้ไปมีหิมะวิหารเกาะกลุ่มกันอยู่บนเนินเขา ลูกหนึ่ง ทางเหนือมีลำรางส่งน้ำทอดไปยังเนินเบิร์กลีย์ คนงานกำลังซ่อมแซมส่วนที่เสียหายอยู่ ซึ่งนั่นเป็นไปได้ว่าอาจจะเกิดขึ้นจากการสู้รบเมื่อเร็วๆ นี้ "ฉันอยากจะได้ยินจากปากของเธอเอง" เรย์นาเอ่ยขึ้น

แอนนาเบิร์ทหันขวับ "ได้ยินอะไรจากปากของฉัน"

"ความจริงไงละ" เรย์นาตอบ "จงเกลียดเกลียดฉันสิว่าฉันไม่ได้ตัดสินใจผิดไปที่เชื่อใจเธอ เล่าเรื่องของเธอให้ฉันฟัง เล่าเรื่องค่ายฮาล์ฟบลัดให้ฉันฟัง ไพเพอร์เพื่อนเธออะมีมนตร์สะกดอยู่ในน้ำเสียง ฉันอยู่กับเซอร์ซีมานานพอให้ฟังมนตร์มหาเสน่ห์ที่ได้ออกในทันทีที่ได้อิน ดังนั้นฉันจึงไม่สามารถเชื่อคำพูดของเด็กสาวคนนั้นได้ ส่วนเจสัน...อืม เขาเปลี่ยนไปแล้ว เขาดูเหินห่าง และดูไม่เหมือนชาวโรมันอีกแล้ว"

คำความเสียใจในน้ำเสียงของเรย์นาแหลมคมราวเศษแก้ว แอนนาเบิร์ทนึกสงสัยว่าน้ำเสียงของเธอเองจะเป็นแบบนี้เหมือนกันหรือเปล่าตลอดช่วงหลายเดือนที่เธอออกตามหาเพอร์ซี้อย่างน้อยเธอก็ตามหาแฟนหนุ่มของเธอพบ แต่เรย์นาไม่มีใคร เรย์นาต้องรับผิดชอบงานบริหารค่ายทั้งค่ายด้วยตัวคนเดียว แอนนาเบิร์ทรู้สึกได้เลยว่าเรย์นาอยากให้เห็นรักเธอ แต่เขาก็หันมาหายตัวไปเพียงเพื่อที่จะกลับมาพร้อมกับแฟนสาวคนใหม่ ในระหว่างนั้นเพอร์ซีก็ได้ขึ้นเป็นแม่ทัพแทน แต่เขาก็ปิดบังเรย์นาเช่นกัน และในตอนนั้นที่แอนนาเบิร์ทโผล่มาพากรากเพอร์ซี้อีก เรย์นาจะถูกทิ้งให้เหลือตัวคนเดียวอีกครั้ง ถูกทิ้งเอาไว้ให้ต้องแบกภาระหน้าที่สำหรับคน

สองคนเอาไว้บนป่าตามลำพัง

ตอนที่แอนนาเบ็ธมาถึงค่ายจูปิเตอร์ แอนนาเบ็ธเตรียมพร้อมมาสำหรับการเจรจาต่อรองกับเรย์นา หรือแม้กระทั่งการต่อสู้กับเธอถ้าหากจำเป็น แต่แอนนาเบ็ธไม่ได้เตรียมตัวมาสำหรับการรู้สึกเสียอกเสียใจแทนเธอ

แอนนาเบ็ธเก็บความรู้สึกนั้นเอาไว้ข้างใน เพราะเธอไม่คิดว่าเรย์นาจะเป็นคนประเภทที่ขอรับความสงสารจากใคร

แอนนาเบ็ธเล่าเรื่องเกี่ยวกับชีวิตของตนให้เรย์นาฟังแทน เธอเล่าเรื่องพ่อ แม่เลี้ยง และพี่น้องไม่แท้่อีกสองคนที่เป็นผู้ชายซึ่งอาศัยอยู่ที่เมืองซานฟรานซิสโก เล่าว่าเธอรู้สึกเหมือนเป็นคนนอกแม้กระทั่งเวลาอยู่กับครอบครัวของตัวเอง เล่าเรื่องที่เธอเคยหนีออกจากบ้านตอนที่อายุแค่เจ็ดขวบเท่านั้น จนเธอได้ไปเจอกับลูกและธาลีส จากนั้นก็เดินทางไปยังค่ายฮาล์ฟบลัดที่ลองไอส์แลนด์ด้วยกัน เธอบรรยายถึงค่ายและชีวิตความเป็นอยู่ในช่วงหลายปีที่เธอเติบโตขึ้นที่นั่น เล่าว่าเธอได้เจอกับเพอร์ซีย์อย่างไร และเล่าถึงการผจญภัยที่เธอกับเขาได้ประสบมาร่วมกัน

เรย์นาเป็นผู้ฟังที่ดี

แอนนาเบ็ธรู้สึกอยากจะทำถึงปัญหาข้อใหม่ที่เพิ่งเกิดขึ้นให้เรย์นาฟังเหลือเกิน เรื่องที่เธอทะเลาะไม่ลงรอยกับแม่ เรื่องเหรียญเงินที่เป็นของขวัญจากแม่ รวมถึงเรื่องฝันร้ายที่ช่วงนี้เธอได้เห็นบ่อยๆ...มันเป็นฝันร้ายเดียวกับความกลัวในอดีตที่ชวนให้ตัวแข็งทื่อเสียจนเธอเกือบตัดสินใจไม่เข้าร่วมการเดินทางในครั้งนั้นแล้ว แต่เธอก็ยังไม่กล้าที่จะเปิดอกกับเรย์นามากขนาดนั้น

พอแอนนาเบ็ธเล่าจบ เรย์นาก็ทอดสายตาไปยังกรุงโรมใหม่ สุนัขเกรย์ฮาวนด์โลหะของเรย์นาวิ่งดมกลิ่นฟุดฟิดๆ ไปทั่วสวน ทั้งยังไล่จับผึ้งที่รุมล้อมดอกสายน้ำผึ้งไปด้วย สุดท้ายเรย์นาก็ชี้นิ้วไปยังหุบวิหารบนยอดเนินลูกไกลๆ

"อาคารสีแดงหลังเล็กๆ นั้น" เรย์นาเอ่ย "หลังที่อยู่ทางภูเขาฝั่งทิศเหนือ

นั่นล่ะคืออาหารของแม่ฉัน เบลโลนา" เรย์นาหันไปหาแอนนาเบ็ธ "เบลโลนา
นั้นไม่เหมือนกับแม่ของเธอ คือนางไม่มีภาคกรีก นางเป็นชาวโรมันอย่าง
เต็มตัวและอย่างแท้จริง นางเป็นเทพีผู้ปกป้องรักษามาตุภูมิ"

แอนนาเบ็ธไม่ได้ตอบอะไร เพราะเธอรู้ข้อมูลเกี่ยวกับเทพีโรมัน
องค์นี้น้อยมาก เธอนึกอยากให้ตัวเองศึกษามาดีกว่านี้ แต่สำหรับเธอแล้ว
ภาษาละตินนั้นไม่ง่ายเหมือนอย่างภาษากรีกเลย จากทางด้านล่าง เรือ
อาร์โกสองที่ลอยอยู่เหนือลานคนเมืองเปล่งประกายวาววับราวกับเป็นลูกโป่ง
ปาร์ตี้ลัมพูร์ขนาดใหญ่อะไรสักอย่าง

"เวลาที่ชาวโรมันจะไปทำสงคราม" เรย์นาพูดต่อ "ก่อนอื่นเราจะต้องไป
ที่วิหารแห่งเบลโลนากัน ภายในนั้นจะมีผืนดินที่เป็นสัญลักษณ์แทนผืนดินของ
ศัตรูอยู่ เราจะชดชอกกลงไปปักบนนั้นเพื่อเป็นสัญญาณว่าเราอยู่ในช่วงสงคราม
แล้ว คือชาวโรมันน่าจะเชื่อว่าการรุกก็คือการตั้งรับที่ดีที่สุด ในสมัยโบราณ
เมื่อไหร่ก็ตามที่บรรพบุรุษของเราสู้ถูกคุกคามโดยประเทศเพื่อนบ้าน
พวกเขาจะออกจากรานอาณาจักรเหล่านั้นเพื่อป้องกันตัว"

"พวกเขาพิชิตชนชาติที่อยู่รอบๆ ได้หมดเลย" แอนนาเบ็ธว่า "ชาว
คาร์เทจ ชาวกรีก..."

"และก็ชาวกรีกด้วย" เรย์นาทิ้งช่วงไปครู่หนึ่ง "ประเด็นของฉันนะ
แอนนาเบ็ธ ก็คือว่าโดยธรรมชาติแล้วชาวโรมันมักไม่ค่อยชอบร่วมมือกับ
ข้าวนานาชาติหรอก ทุกครั้งที่มนุษยย์กึ่งเทพชาวกรีกและชาวโรมันมาพบกัน
จะเกิดการต่อสู้ ความขัดแย้งระหว่างสองฟากฝั่งนั้นได้จุดชนวนสงคราม
อันเลวร้ายในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติมาแล้วหลายครั้ง... โดยเฉพาะ
สงครามกลางเมืองสหรัฐฯ"

"มันไม่จำเป็นต้องลงเอยแบบนี้หรอก" แอนนาเบ็ธบอก "เราต้อง
ร่วมมือกันนะ ไม่อย่างนั้นไก่อาก็ทำลายเราทั้งสองฝ่ายจนย่อยยับ"

"ฉันเห็นด้วย" เรย์นาว่า "แต่การร่วมมือกันเนี่ยมันจะเป็นไปได้หรือ"

ถ้าหากว่าแผนการของจูนีไม่มีช่องโหว่ละ แม้แต่เทพีเองก็สามารถคำนวณผลตได้เหมือนกันนะ"

แอนนาเบ็ธร้อให้เรย์นาถูกสายฟ้าฟาดหรือถูกส่าบให้กลายเป็นนกยูงแต่มันก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้น

โซคร้ายที่แอนนาเบ็ธเองก็มีความกั๊งขาแบบเดียวกับเรย์นาเช่นกัน เธอว่าเคยคำนวณผลตมาแล้วจริงๆ ที่ผ่านม่าเทพีจอมอวดตต้องคันั้นมีแต่ทำให้แอนนาเบ็ธต้องลำบาก และแอนนาเบ็ธก็ไม่อ่าจะยกโทษให้เธอได้ เรื่องที่นางม่าพรากเพอร์ซียไปจากเธอ ต่อให้จะเพื่อจุดประสงค์ที่ตังมก็ตาม

"จันเองก็ไม่ไว้ใจเทพีอันั้นเหมือนกัน" แอนนาเบ็ธยอมรับ "แต่จันเชื่อใจเพื่อนๆ ของจัน นี่ไม่ใช่ลูกไม้่ออะไรหอกนะเรย์นา เราสามารถรวมมือกันได้จริงๆ"

เรย์นาซดซ็อกโกแลตร้อนนหมด เธอวางถ้วลงบนรวาระเบียงแล้วจ้องมองออกไปทงหุบเขารวกับกำลังนึกภาพแนวรบอยู่

"จันเชื่อว่าเธอพูดจากใจจริง" เรย์นบอ "แต่ถ้าเธอจะเดินทางไปยังดินแดนโบราณ โดยเฉพาะกรุงโรมแล้วละก็ มันก็มื่อะไรบางอย่างเกี่ยวกับแม่ของเธอที่เธอควรจรรู้เอาไว้นะ"

ไหล่ของแอนนาเบ็ธเกร็งขึ้นม่า "แม่...แม่ของจันนะเธอ"

"ตอนที่จันอาศัยอยู่บนเกาะของเซอร์ซีนะ" เรย์นว่า "เรามีแขกผู้ม่าเยือนม่ามย มื่ออยู่ครั้งหนึ่ง น่าจะราวๆ หนึ่งปีก่อนที่เธอกับเพอร์ซียจะไปถึงที่นั่น มีชายหนุ่มคนหนึ่งถูกซัดขึ้นฝั่ง เขาใกล้จะเสียชีวิตไปแล้วจากความกระหายน้ำและความร้อ เขาลอยค่ออยู่ในทะเลม่าเป็นวันๆ คำพูดของเขาไม่ค่อยปะตติปะต้อกัน แต่เขาบอว่าเข่าเป็นบุตรแห่งอาธิ่น่า"

เรย์นาเงยบไปรวกับกำลังรอตดูปฏิกริยาตบสนอง แต่แอนนาเบ็ธไม่รู้เลยว่าผู้ชายคนนั้นเป็นใคร เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีลูกของอาธิ่น่าคนไหนได้ไปท่การผจญภัยในทะเลปีศาจด้วย แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็รู้สึกพรันพริง

ขึ้นมา แสงที่ลอดผ่านถ้ำอู่นก้อให้เกิดเงามืดเลื้อยบนพื้นเหมือนเป็นฝูงแมลง
อะไรสักอย่าง

"แล้วเกิดอะไรขึ้นกับมนุษย์กึ่งเทพคนนั้นล่ะ" แอนนาเบิร์ธถาม

เรย์นาโบกมือราวกับคำถามนั้นเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ที่ไม่มีสาระสำคัญ
"แน่นอนว่าเขาถูกเซอร์ซีเปลี่ยนให้เป็นหนูตะเภาล่ะสิ เขากลายเป็นหนูตัวจิ๋ว
ที่คลุ้มคลั่งน่าดูเลยล่ะ แต่ก่อนหน้านั้นเขาเอาแต่โอตครวญถึงการเดินทางที่
ลึ้มเหลว เขาอ้างว่าเขาได้ไปที่กรุงโรมมา ไปเพื่อตามรอยตราแห่งอาธีน่า"

แอนนาเบิร์ธถึงกับต้องจับราวระเบียงเพื่อทรงกาย

"ใช่แล้ว" เรย์นามองเห็นความไม่สบายใจของแอนนาเบิร์ธ "เขาเอาแต่
พูดถึงบุตรีดาแห่งปัญญา ตราแห่งอาธีน่า และดาวชมัยักษ์ที่ฟ่องพรพร
เป็นสีทอง ประโยคเดียวกับที่เอลล่าเพิ่งจะท่องขึ้นมาเมื่อก็เลยล่ะ แต่เธอ
บอกว่าก่อนหน้านั้นเธอไม่เคยได้ยินมันมาก่อนอย่างนั้นรี"

"ไม่เคย...ไม่ใช่อะไรที่เอลล่าท่องในตอนนั้น" แอนนาเบิร์ธตอบเสียงอ่อย
เธอไม่ได้โกหก เธอไม่เคยได้ยินคำพยากรณ์บทนั้นมาก่อน แต่แม่ของเธอ
ก็ได้มอบหมายให้เธอออกตามรอยตราแห่งอาธีน่า ในขณะที่แอนนาเบิร์ธ
นึกถึงเหรียญที่อยู่ในกระเป๋า ความสงสัยอันเลวร้ายก็เริ่มหยั่งรากลงในใจ
ของเธอ เธอนึกถึงคำพูดอันรุนแรงของแม่ และนึกถึงฝันร้ายที่ช่วงนี้เห็น
อยู่บ่อยๆ "มนุษย์กึ่งเทพคนนั้นนะ...เขาได้อธิบายรีเปล่าว่าเขาออกเดินทาง
เพื่อทำอะไร"

เรย์นาสายศีรษะ "ตอนนั้นฉันไม่รู้เลยว่าเขาพูดถึงเรื่องอะไร เน้นนาน
ต่อมา หลังจากที่ฉันได้เป็นแม่ทัพแห่งค่ายจูปีเตอร์แล้ว ฉันค่อยเริ่มเอะใจ"

"เอะใจเหรอ...เอะใจว่าอะไรล่ะ"

"ที่ค่ายจูปีเตอร์นี้มีตำนานบทหนึ่งถูกถ่ายทอดต่อๆ กันมาหลาย
ศตวรรษแล้ว ถ้ามันเป็นความจริง นั่นก็อาจอธิบายได้ว่าทำไมมนุษย์กึ่งเทพ
สองกลุ่มถึงไม่เคยเป็นพันธมิตรกันได้เลย มันอาจจะป็นสาเหตุแห่งความ

เป็นอริของเราทั้งสองฝ่ายก็ได้ ตำนานกล่าวต่อว่าจนกว่าหนี่เก๊าจะได้รับการสะสาง จะไม่มีสันติระหว่างชาวโรมันและชาวกรีก และตำนานนั้นก็เกี่ยวข้องกับอาธิน่า..."

แล้วในตอนนั้นก็มီးเสียงแหลมเสียดหูดังมาในอากาศ แอนนาเบ็ธเห็นแสงสว่างวาบจากทางหางตา

แอนนาเบ็ธหันไปทันเห็นการระเบิดที่ก่อให้เกิดหลุมหลุมใหม่บนลานคนเมืองพอดิ ที่นั่งติดไฟตั่วหนึ่งลอยขึ้นมาในอากาศ บรรดามนุษย์กึ่งเทพพากันวิ่งหนีกระจัดกระจายด้วยความแตกตื่น

"พวกยักษ์เหรือ!" แอนนาเบ็ธเอ๋อไปหียบมิด ซึ่งแน่นอนว่าไม่ได้อยู่ตรงนั้น "กองทัพของพวกมันถูกตีแตกไปแล้วไม่ใช่เหรือ!"

"ไม่ใช่พวกยักษ์" แวตตาของเธอร์แลนด์ดูเด็ดพล่านไปด้วยโทสะ "เธอได้ทรยศต่อความไว้วางใจของเราแล้ว"

"อะไรนะ ไม่ใช่!"

ทันทีที่แอนนาเบ็ธพูดจบ เรืออาร์โกสองก็ยิงขีปนาวุธเป็นคำรบที่สอง เครื่องยิงขีปนาวุธแบบแท่นได้ติดหอกยักษ์ที่ชุ่มไปด้วยเพลิงกรีก* ออกมาเล่มหนึ่ง หอกพุ่งตรงไปเสียบกลางรูโหว่ของโดมอาคารสภาทำให้เกิดการระเบิดขึ้นภายใน อาคารทั้งหลังติดไฟสว่างวาบดูคล้ายกับเป็นโคมไฟฟักทองวันฮัลโลวีน ถ้าเกิดว่ามีใครอยู่ข้างในนั้นล่ะก็...

"เหล่าเทพเจ้า ไม่ใช่!" ความคลั่นเหียนที่เล่นวูบขึ้นมาั้นรุนแรงเสียจนแอนนาเบ็ธเกือบจะเข่าอ่อนล้มพับไป "เรย์นา มันเป็นไปไม่ได้เลยพวกเราไม่ได้เป็นคนทำนะ!"

สุนัขโลหะวิ่งมาอยู่ข้างนายหญิงของพวกมัน พวกมันแยกเขี้ยวใส่แอนนาเบ็ธ แต่ก็เดินวนไปมาอย่างไม่ค่อยแน่ใจนัก เหมือนลั้งเลที่จะจู่โจม

"เธอพูดความจริง" เรย์นาตัดสิน "บางที่อาจจะมีการทรยศเกิดขึ้น

* เพลิงกรีก (Greek Fire) คือน้ำมันสูตรพิเศษที่ติดไฟได้นานและไม่สามารถดับได้ด้วยการใช้น้ำสาด จึงทำให้เป็นอาวุธที่มีอำนาจทำลายล้างสูง สูตรในการผสมเพลิงกรีกนั้นเป็นความลับของราชวงศ์ ซึ่งในปัจจุบันก็ได้สูญหายไปแล้ว

ลับหลังเธอโดยที่เธอไม่รู้ก็ได้ แต่ใครซักคนจะต้องชดใช้"

ในลานคนเมืองทางด้านล่างกำลังมีความโกลาหลเกิดขึ้น ผุ่งชน
วิ่งเบียดเสียดและผลักรัน พวกเขาเริ่มชกต่อยกันแล้ว

"การหลั่งเลือด" เรย์นาวา

"เราจะต้องหยุดมัน!"

แอนนาเบิร์ธเกิดความรู้สึกอันเลวร้ายขึ้นมาว่านี่อาจเป็นครั้งสุดท้าย
แล้วก็ได้ที่เธอกับเรย์นาวาจะตัดสินใจทำอะไรไปในทิศทางเดียวกัน ทั้งคู่
วิ่งลงเนินไปด้วยกัน

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)